

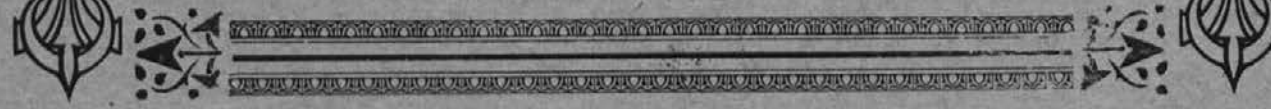

AVE MARIA

Štev. (NO.) 14.

JULY 10th 1920.

LETO (VOL.) XII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.

1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650) authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burleson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Acceptance
for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

V ZALOGI "AVE MARIA" (MA- MO SLEDEČE KNJIGE. MOLITVENIKI:

O sv. deželi, povest	1.00
Salamonovi rudniki. Roman	1.00
Peter Rokodelčič, povest50
Povest, And. Gabršček	1.00
Ivan Mizerija,	1.00
Majdič: Na Sveti Večer vezan	1.25
Turki pred Sv. Tilnom. Povest	1.00
Igralec, roman.	1.00
Ne v Ameriko. Povest	1.00
Humoreske in Groteske. Ruski narodni humor	1.00
Erjavec: Hudo brezno. Roman75
Kozaki. Roman	1.00
Svetobor. Povest	1.00
Dane: Povesti za mladino	1.00
Četrtek. Roman.	1.00
Jurčič: Sosedov sin	1.00
Gruša Umira. Povest	1.00
Maksim Gorki: Povesti.	1.00
Spilman: Junaštvo in Zvestoba	1.00
Detela: Malo življenje. Povest	1.00
Zabavna knjižica. Povesti	1.00
Večeri ob Lemanu. Povest	1.00
Spilmanove Povesti šestnajst zvezkov po50
Na različnih potih. Povest50
Jos. Jurčič, Sosedov sin. Povest ..	1.00
Romarica. Povest	1.00
Vojnimir. Povest50
Alešovec: Ljubljanske slike	1.50
Zadnja kmečka vojska. Povest	1.50
Alešovec: Kako sem se jaz likal. Povest. Trije zvezki	2.00

POVESTI:

Fran Erjavec: Izbrani spisi. — Povesti Erjavčeve so znane in splošno priljubljene. Vezan	1.00
Prokop Chocholonšek: Jug, krasni roman, ki prekosi vse druge Colomove romane. Skrajno zanimiv, vez.	1.00
Spilman: Zadnji dnevi Jeruzalema v dveh zvezkih. "Trikrat sem že prečital ta roman, pa bi ga še čital", je rekel rojak. In to po pravici. Spil-	

man je v tem romanu prekosil samega sebe. Oba zvezka	2.25
Sheehan: Kresilo duhov. Kdor pozna duhovitega irskega pisatelja Sheehana, ta ve, da je Kresilo duhov knjiga, katere se človek nikdar ne naveliča. Vezan	1.00
Bob za mladi zob, vezan. Lepa knjižica za mladino. Pa tudi odrasčeni bode našel v nji lepo kratkočasje. .	.50
Spisi Andrejčkovega Jožeta, devet snopičev po35
De' a: Prihajač, je krasen roman, skozi in skozi zanimiv in podučen. .	.75
Martin Krpan, narodna povest. Kdo še ni slišal o Martin Krpanu? Kdo se še ni nasmejal njegovim duhovitim pristno kranjskim šalam? To je sicer izmišljena povest, vendar pisatelj je tu v krasno zaviti obliki povedal bivši avstriji, da bode prišel iz Kranjskega Martin Krpan, ki bode premagal Nemškega in Mažarskega Brdavsca in osvobodil svoj narod. Še je danes razumemo prav Martin Krpana75
Taras Buljka, zgodovinski roman. Krasen roman	1.25
Izidor Cankar: S potil povest. Izidorja Cankarja vsakdo pozna. Njegova duhovitost je znana. Tako duhovita je ta povest, krasen jezik. .	1.00

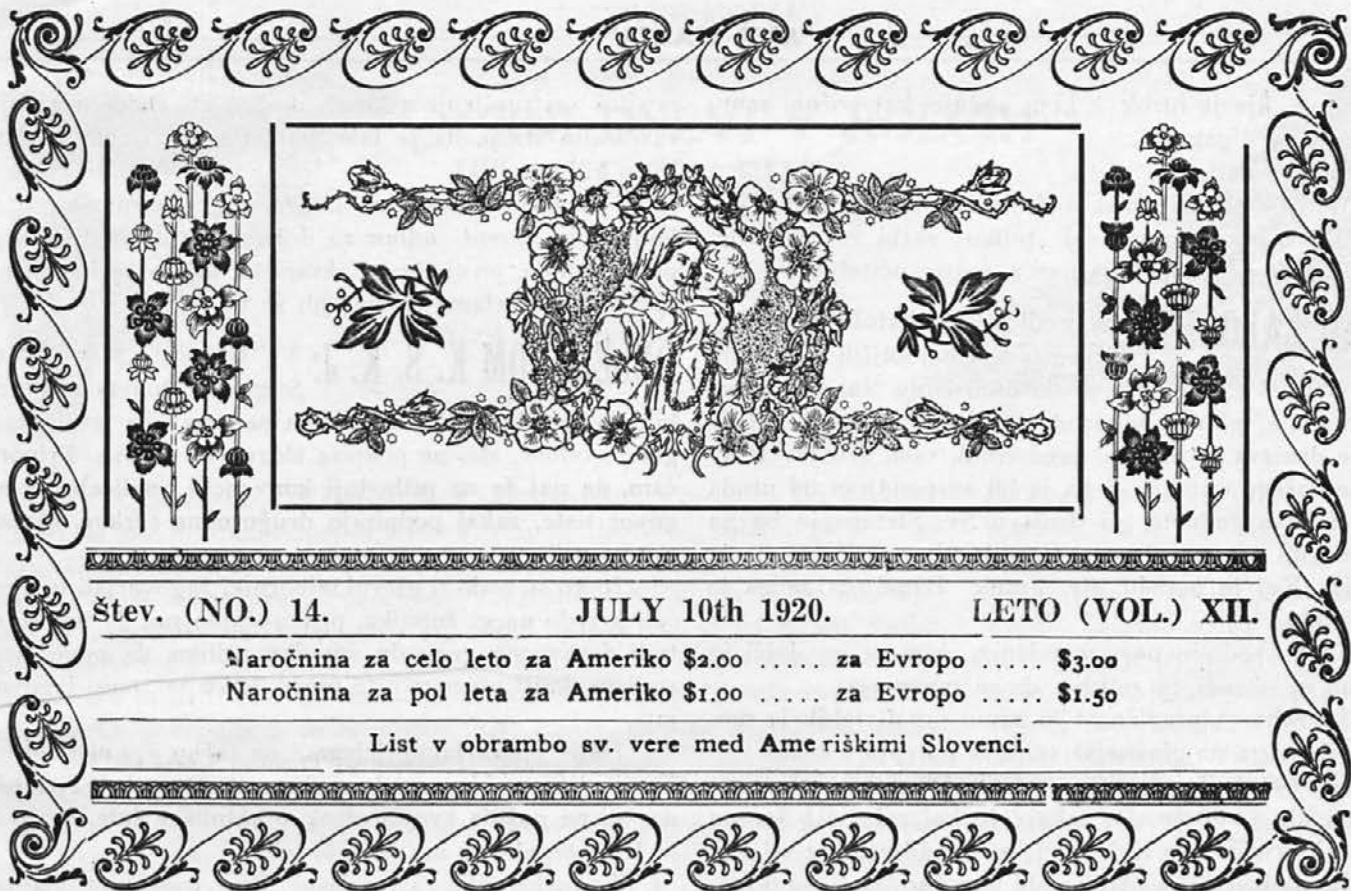
Dalje imamo v zalogi manjše povesti in romane:

Cesar Maks in Meksika.	\$.50
Don Kišot,50
Naša Ančka.75
S' ste e Sesto, povest,75
Kuratorska povest,75
Zvonarjeva hči,50
Hudo brezno,75
Na različnih potih,50
Rešitev o pravem času,35
Narodne pripovedke,35
Gozdarjev sin,75
Ribičev sin,35
Grofinja Genovefa,35
Najdenček,35
Narodne pripovedke,50
Jaromil. Povest.35
Erazem Predjamski,35
Čerkvica na skali,35
Hubadove pripovedke,35
A. Kalan: Pripovedi,35
Pri Vrbčevem Grogi,35
Car in tesar,35
May Erie,35
Na preriji,35
Potovanje v Liliput,35
Maksimilijan,25
Zbirka narodnih pripovedk35
Mirko Poštenjakovič,35
Strelec,35
Pasjeglavci. Povest	1.00
Znamenje štirih. Roman.	1.00
Iz dnevnika mladega Poredneža. Povest ..	1.00
Jrcnač Zmagovač. Povest.	1.00
Eno leto med Indijanci. Povest50
Meško: Njiva. Povest.35

RAZNE KNJIGE:

Slov. Hrv. Katoliški shod. Poročilo velikega shoda, ki je bil v resnici rojstvo Jugoslavije. Kdor danes to

poročilo bere, ta vidi, kako so katoliški naši škofje pletli vez med brati Jugoslovani, kako so polagali temelje, na katere so potem postavili Jugoslavijo.	1.50
Prava Kristusova nevesta. Po sv. Alfonzu. Krasna knjiga zlasti za redovnike in redovnice. Da, vsak redovnik bi moral imeti to knjigo. I. zvezek75
Osmero Blagrov. Krasna knjiga za poduk slovenskega naroda.	1.25
Lurški čudeži,	
Več luči. Dr. Mahnič. Krasna knjiga za sedanji čas. Zlasti slov. duhovnikom je priporočamo	1.50
Kako ti je ime (brošurica)	
Sv. Neža,15
Sv. Frančišek,15
Sv. Janez Evangelist15
Sv. Katarina,15
Marija Magdalena15
Rože Simanska15
Perutninar. Kdor želi gojiti kokoši in znati vse, kar treba za vspešno rejo kokoši, tu ima knjigo!	1.00
"Vzorov in bojov," katere je pisal Dr. Debevc. Te črtice so sedaj ponatisnjene v posebni knjigi. Jako zabavno.	1.50
Dr. Jeglič: Starišem! Stariši, preberite to knjigo. Zlata je vredna50
Dr. Jeglič: Dekletam.50
Dr. Jeglič: Mladeničem.50
Angeljček 12 letnikov po	1.25
Živinoreja. Farmarji, krasna knjiga za Vas.	1.00
Kraljestvo čebel. Farmarji, čebelarji to je knjiga za Vas75
Zemljevid Gorenjske.50
Zgledi bogoljubnih otrok.	1.00
Slovenske pesmi prevedene v nemščino.	1.00
Naša država. Kdor hoče čitati kako pojmujejo Jugoslavijo naši rojaki doma, naj čita to knjižico75
Kratka katehetika, navodilo za podučevanje otrok v katekizmu. Ker v več župnijah dekleta in fantje oskrbujejo poduk otrok v krščanskem nauku, jim bode ta knjižica dala lepih navodil, kako se mora podučevati.	
Vzoci in boji. Kdor je čital "Dom in Svet" pred leti, ta se gotovo spominja.	
Vzorniki I. sv. obhajila. Podučna knjižica lepih zgledov vzlasti za otroke, ki se pripravljajo za prvo sv. obhajilo.	1.00
Skrivnost Presv. Rešnjega Telesa, krasna knjiga o presv. Rešnjem Telesu, katero prav toplo priporočamo vsem častilcem Evharistiškega našega Gospoda	1.00
Država brez Boga. Krasna razprava, katero naj bi prečital vsak Slovenec.35
Knjigovodstvo v dveh zvezkih. — Pravo knjigovodstvo je podlaga vsakega podjetja. Koliko naših trgovcev ni vspelo edino radi tega, ker niso znali voditi knjig.	2.00

Štev. (NO.) 14.

JULY 10th 1920.

LETO (VOL.) XII.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.00 za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.00 za Evropo \$1.50

List v obrambo sv. vere med Ame riškimi Slovenci.

Nekoliko prijateljskih besed.

S KRISTUSOM ali proti Kristusu, v ta dva tabora se deli celi svet in v ta dva tabora smo razdeljeni tudi ameriški Slovenci. V ta dva tabora je razdelil svet že Lucifer. Kristus, Gospod, je enako pogosto povdarjal to razdelbo. "Kdor ni z menoj, je proti meni."

Do sedaj se je list "Ave Maria" strogo držal tega načela in temu primerno je bilo celo njegovo delovanje. Zato so mu pa nasprotniki tolikrat očitali, da mir kazi med ameriškimi Slovenci, da seje prepir.

Sedaj je pa prišel še rdeči list iz Milwaukee z isto trditvijo. V dolgem uvodniku dokazuje, da smo Slovenci ali verni ali pa proti veri, da so vse trditve o slovenskem socializmu, nespamet, da med Slovenci socialistov niti ni, da so oni, ki pravijo o sebi, da so socialisti, samo navadni protivovski fanatiki.

Da, "Slovenija" je že večkrat trdila, da mi pretiravamo, sedaj ji je pa le ušla resnica. Je pač res, resnico se more tajiti, popolnoma utajiti ne!

POČITNICE za otroke so oni čas, ko se da otroškemu razumu nekoliko mesecev počitka, da se odpočije, da — rekli bi — prebavi, kar so mu dajali skozi deset mesecev. Počitnice so nujna potreba za mlade možgane.

Počitnice so pa tudi čas, ko mati nekako dobi svoje dete nazaj popolnoma pod svoj materni vpliv. Zato bi pa matere ne smele pozabiti, da se s počitnicami začne njihov

šola, da morajo za ta čas sprejeti vso vzgojo v svoje roke, da je to čas, ko mora mati skrbeti za to, da bodo otroci v vsakdanjem življenju vršili to, kar so jih v šoli naučili med letom, da skuša vplivati na značaj otrokov, zlasti pa na njegovo prostovoljo. Da, za vsako mater so počitnice otrokove najvažnejši čas in dobra mati se tega zaveda.

Toda tu se pa le pre pogosto vidi, kako slabe vzgojiteljice so matere. Ne samo, da se otrok ni med počitnicami ničesar novega navadil, ne samo, da se ga ni pokrepilo v tem, kar ga je dobra sestra učiteljica naučila, temveč se je vse, ali skoraj vse to podrlo in uničilo kar se je doseglo med letom v šoli. Največ otrok se pokvari in pohujša ravno med počitnicami. Med šolskim letom so moral otroci vsaki dan k sveti maši. Toda ta vsakdanja šolska maša je imela samo ta namen, otroka naučiti pogostoma tudi med tednom hoditi k sv. maši. Pridejo počitnice, in na vse to se pozabi! Da otrok pozabi, ni čudno. Toda počitniška učiteljica, — ti mati bi pa na to ne smela pozabiti.

Med šolskim letom so bili otroci navajeni na pogostno, na tedensko sv. obhajilo. Pridejo počitnice — kako težko je dobiti otroke k sv. obhajilu! Zakaj? Mati — učiteljica nima toliko vpliva na otroka, kakor ga ima šolska učiteljica, ali pa nima toliko skrbi za otroka, kakor redovnica, učiteljica.

V šolskem letu so otroci tolikrat čuli, da ne smejo v slabo družino. Med počitnicami pa mati po cele dneve

nič ne ve, kje je otrok, s kom občuje, kaj počne, samo da doma ne "nagaja".

In tako dalje.

Mati ne pozabi: med počitnicami si ti mati in učiteljica! Pokaži, da imaš vsaj toliko skrbi za lastnega otroka, kakor jo ima tuja oseba, sestra učiteljica v šoli.

KAKO ŽALOSTNO se godi v naši katoliški jednoti. Eden izmed najboljših katoliških mož Chicaške naselbine, predsednik Holy Name društva sv. Štefana, glavni odbornik škofijske jednote Holy Name društva in okrožni predsednik vseh društev Holy Name našega okrožja — pa je bil suspendiran od urada zastopništva Jednote pri društvu Sv. Štefana in pa na konvenciji ne sme. To sta naredila Sitar in Zalar. Toda zakaj? Kaj je naredil Mr. Frank Banič, da se ga je kaznovalo?

Vsako sodišče pove zatožencu, česa se ga dolži in predno ga obsodi, ga pozove, da se zagovarja.

To zahteva pravičnost in samo pri divjakih je mogoče, da se ta najglavnejša zahteva potepta v blato.

Mr. Frank Banič, nič ne marajte! Vašega g. župnika so ometali z blatom. Pa zakaj? Je kaj zakrivil? So mu dokazali krivico? Za K. S. K. J. je naredil več kot vsi oni, ki so ga "obsodili" kajti kar oni naredijo, za to so dobro plačani. Pa, ali so mu dali vsaj priliko, da bi se zagovarjal? Ne! Nekaj protiverskih fanatikov je to zahtevalo zato, ker se boje Zakrajšekovega vpliva. In brez pomisleka in brez vesti so udarili po njem.

Če so z Vašim g. župnikom-duhovnikom to naredili, — in sicer možje kakor Zalar, ki pravi, da je celo član društva Najsv. Imena — no, potem se čudite, da so padli po Vas, in vsi delegatje in odborniki društev. — nič se ne čudite — ako ste navdušeni, in odločni katol. možje — če vas bode doletelo isto.

Sramotno je tako početje za katol. moža! Sramotno za vse nas katol. Slovence v Ameriki. Silno žalostno je. Vendar — pomagajte si! To so samo posledice razmer, to samo kaže, kako so naši protiverski boljševiki vspeli s

svojim zastrupljenjem katol. mož, kako daleč seže njih razdiralni strup, da je tako pamet zmešal celo možem, ki so bili katoliški.

Delegatje prihodnje konvencije, — vprašajte na konvenciji glavni odbor za dokaze proti Schnellerju, proti Baniču, proti Rev. Zakrajšeku in kar je še mučenec našega carizma ali kar jih še bo.

DELEGATOM K. S. K. J.: V "Glasilu" piše Frank Stiglic iz Jolietu tudi tele krasne besede: "Nobena oseba ne sme biti izvoljena v glavni odbor, ako ne podpira slovenske cerkve. **Priporočam, da naj že na prihodnji konvenciji pokličejo na zagovor tiste, zakaj podpirajo drugorodne cerkve, slovenske pa ne**".

In ko se bodo ti glavni odborniki zagovarjali in zvrčali krivdo na g. župnika, priporočamo mi, da naj se da tudi dotičnemu gospodu župniku prilika, da pove svoje stališče, kajti poznamo, te može, kako se znajo zagovarjati. —

Dalje opozarjamo delegate na točko 121. jednotinih pravil: "Član, ki ne podpira župne cerkve, h kateri spada, ali **ne pošilja svojih otrok v katoliške šole**, se izloči iz Jednote, ako se mu to dokaže".

Ta točka velja za vse člane. Prav posebno bi pa morala veljati za one može, katerim jednota poveri vodstvo cele jednote, to je — glavnim uradnikom. In vendar ali se to vrši? Ne! Delegatje vprašajte vsakega odbornika, predno sme prevzeti svoj urad, ali izpolnjuje to svojo dolžnost. V sedanjem glavnem uradu na pr. vemo za enega vsaj, čegar dvanajstletni sin še niti sv. zakramentov ni opravil. Koliko pohujšanje to za vse člane Jednote v naselbini, kako zelo trpi jednota na ugledu, ko ljudstvo to vidi in se molče vse to odobrava. Kako čujemo katoliške može govoriti, "kaj bom hodil h katoliški jednoti, poglejte kakšni može spadajo tja."

To je pohujšanje za naselbino. To je pa tudi škoda za Jednoto. Zato naj bi delegatje enkrat za vselej obracunali s takimi-le slučaji.

EN SAM POZDRAV.

Mati Elizabeta.

Beli se cesta, v daljo sega,
življenje vre po nji od jutra v noč,
hiti v nevzdržnem teku mimo cerkve...
kdo misli nanj, ki notri je navzoč?

En sam pozdrav, en sam pogled mu nesil
ti, ki razjeda dušo ti bolest,
odvzel ti bo bridkost, zacelil rane,
srečnejši boš odšel v vrvenje cest.

Minuti dve se zglesi pri Gospodu,
nasul bo blagoslova ti v roke;
oltarna luč bo dušo ti ogrela,
stopila nova radost bo v srce.

Še pozno na večer, ko duh bo klonil
pod muko dnevnih križev in težav,
zajemal boš moči iz onih hipov,
ko nesel si Gospodu en pozdrav.

ČRNI DNEVI V RDEČIH ČASIH.

Po časnikarskih poročilih sestavil

K.

(Dalje.)

Vpliv Kugelsteina v Krasnaja je raste od dne do dne. Njegova trgovina je napredovala. Vedno več in več je imel odjemalcev, posebno, ker je rad dajal na "upanje". Še celo denarno je rad pomagal, ako ga je kdo prosil. Tako je razvadil marsikako gospodinjo, da je kupovala več, kakor je pa zmogla njena blagajna, češ boste že plačali saj rad počakam. Posebno "žejnim" je znal na srce govoriti.

"Kar privošči si ga, saj delaš in trpiš. Kaj pa imaš dobrega na svetu, razun če si privoščiš kak kozarček dobrega, ki ti razveseli srce," je govoril možem.

Seveda so mu sveto verjeli vsi in ga pri tem neznansko hvalili, kako je to izvrsten mož, da ga mu ni enakega.

In tako je raste dolg vaščanom pri židu, in seveda z dolgom tudi njegov vpliv.

Nekateri, treznejši so se ga pa vendar bali in so ga večkrat vprašali za račun, da bi poravnali in se ga rešili.

Toda nikdar ni imel časa za račun. Sami dolžniki niso zapisovali koliko so vzeli, vsaj velika večina niti pisati ni znala.

"Saj nas ne bode goljufal, so si govorili. "Tako pošten mož, pa da bi goljufal."

Da, kadar koli ga je kaka prestrašena gospodinja vprašala za dolg, je bil silno sladak ž njo in ji dal še kak dar in jo tolažil, da bode to "malenkost" že poravnala.

Tako je pokvaril marsikakega gospodarja ali gospodinjo, da se nista zmenila za dolg in prav nič mislila na to, da bode dolg treba enkrat

vendar plačati in da bi žid znal varati in napisati kolikor bi se mu zazdelo.

Kolikor več mu je bil pa kdo dolžan, toliko bolj se ga je bal, toliko bolj mu je bil udan. Ruska suženjska narava je pa seveda vse to mirno trpela, dasi se je velikim zdelo, da to ni prav.

Pa ne samo pri meščanih je raste vpliv žida, temveč tudi pri vladnih uradnikih. Tu je bil pa žid sam sladkor in med. Ko je kak vladni uradnik davkarije, ali mestne uprave prišel k njeju "na obisk", seveda tam je pa bila prva čaša najboljšee "vodke" v dar in morda še druga in če je bilo treba tudi še tretja. Žid je pač poznal gnjile ruske vladne razmere in znal toraj dobiti v svojo oblast vse "oblastnike." In to se mu je izborno posrečilo.

Kar je pa bilo najhujše za nesrečno mesto je bilo pa naseljevanje židov v Krasnajo.

Kugelstein ni bil dolgo sam. Kakor mrčes v nesnažni kuhinji so se množili židje. V dobrem letu pa so imeli že cel oddelek mesta. K temu je pripomogel Kugelstein s svojo "ljubeznijo do mužikov", kakor je vedno govoril.

Ko je bil kak dolžnik že toliko dolžan, da je vedel žid, da se mu ne more več izmuzniti iz rok, tedaj ga je pa prijel. In tako je prišlo na "boben" posestvo za posestvom, katero je pa vse kupil ali žid Kugelstein, ali pa kak drug žid.

Edino enega je pa srce bolelo, ko je gledal vse to početje — sveštenik Epifanij. Mislil in mislil je kako bi se temu odpomoglo.

"Nekaj moram storiti," si je mis-

lil. Svaril je v cerkvi ljudi, svaril jih zasebno, pa je bilo vse zastoj. Ni so ga hoteli poslušati. Da, velikim se je zameril, ko jih je opozoril na vse to. Zavrnilo so ga osorno in zapustili. Ko je pa videl, da je vse njegovo svarjenje zaman, in ko je videl, da še celo vladni in mestni uradniki počenjajo enako, odločil se je, da gre po svet k metropolitu v Moskvo, kjer je bil nadškofijski sedež.

Metropolit moskovski je bil tedaj Jaroslav, mož globokega znanja, vendar popolni vladni uradnik. Predno je bil imenovan za nadškofa, je bil vladni komisar v Moskvi. Bogoslovne izobrazbe ni imel veliko. Bil je sicer v Berlinu na vseučilišču, pa se ni veliko pečal z bogoslovjem.

Po svojem prepričanju je bil popoln carski uradnik in velik nemški prijatelj. V Berlinu si je pridobil veliko prijateljev pa tudi veliko ljubezni do Nemčije. In nekateri poznavatelji ondotnih razmer so celo trdili, da je postal nadškof samo po vplivu Nemčije.

Moskovska nadškofija in "mati cerkev" je bila pač središče pravoslavja — ruski pravoslavni Rim. Če je bilo to res, da je Nemčija dosegla, da je to mesto zasedel Jaroslav, mož v srcu popoln Nemec, dasi po krvi Slovan, ni nič čudnega. Saj je Nemčija le predobro vedela, da je treba samo škofijske sedeže zasesti z možmi, ki so Nemški prijatelji, pa se bode vse doseglo.

Sveštenik Epifanij je poskusil vse, da bi pridobil vladne uradnike in mestno upravo za se, in da bi preprečil naraščajoči vpliv židovski.

Ko je bilo vse to zaman, zato je prišel v Moskvo in prosil pomoči pri nadškofu.

Natančno mu je pojasnil cel položaj in ga prosil pomoči.

"Dobro, oče Epifanij: Vse bom storil, kar bode mogoče, da se stvar preišče in potem uredi."

S temi besedami ga je odpustil.

In res je nadškof sporočil vladi o tožbi sveštenika Epifanija. In vlada je res poslala v Krasnaja, da preišče ondotne razmere.

Kot preiskovalec je pa prišel — žid Goldberg.

"Kugelstein, tožen si pri vladi," ga je nagovoril ta "preiskovalec".

"Tako? Kdo me pa toži?"

"Zaupam ti. Toda ne smeš javno povedati tega — metropolit Jaroslav!"

"Oba. Zdaj vem vse. Naš "pop" Epifanij čujem dela celi čas proti meni. Najbrže je on šel k nadškofu in ga prosil posredovanja."

"Da! Toliko te opozorim" pravi Goldberg, da veš, da imaš tu nevarnega nasprotnika, da se veš varovati. —

In to je bila vsa preiskava.

Da je ta "vladni preiskovalec" poročal vladi, da so razmere v Krasnaji najlepše in da je vse laž, kar se je poročalo, je seveda naravno.

Vendar pa je postal žid Kugelstein od onega dne velik nasprotnik Epifanijev.

Zofron je bil suženj Kugelsteinov. Zadolžen je bil tako, da bi ga Kugelstein vsaki dan lahko spodil iz hiše. Zato ni kazalo drugače, kakor udati se. Počasi se je navadil tega življenja in vedno "pridiganje" Kugelsteinovo o "svobodi," o "proletarijatu" itd. tudi ni ostalo brez vpliva. Počasi se je navzemal tudi on vseh teh naukov. Hodil je pridno k sejam v Petrograd in pomagal sejati ta nauk po Krasnaja, ki je imel vedno več in več privrženec, tako da so v nekoliko mesecih ustanovili lastno društvo v Krasnaja. Posebno ko se je naselilo še več židov.

"Krasnaja" je po svoji poziciji kakor nalašč mesto, kjer bode lahko naša najmočnejša trdnjava. Od

tu imamo Moskvo pod svojo oblastjo in deloma tudi Petrograd Železnico med Petrogradom in Moskvo lahko kontroliramo tu v Krasnaja. Zato, brat Kugelstein le krepko naprej. Krasnaja mora biti glavno me-

sto osvobojene Rusije, tako je govoril predsednik organizacije, "priatelj Rusije," iz Petrograda, ko so ustanovili podružnico v Krasnaja.

(Dalje prihodnjič.)

ŽIVIMO CLEVELAND!

Cleveland je bil pri vsakem narodnem pokretu med prvimi naselbinami, ki se je zavedel svoje narodne, pa tudi svoje katoliške dolžnosti. Nikdar ni kričal. Nikdar se ni pehal za kako prvenstvo, še manje, da bi imel kako nadvlado nad ostalimi naselbinami.

Vendar pa je izšel iz Clevelanda še vsak dober pokret in vsaka dobra akcija.

Tudi sedaj se je pokazal. Saj smo vedeli, da se bode.

Rev. J. Ponikvar in z njim vsi navdušeni katoliški možje so se tudi sedaj odzvali klicu iz domovine za pomoč, klicev naših prvobojevnikov za "Križ častni in svobodu zlatnu" — naših slovenskih Orlov.

Cleveland je ustanovil v Ameriki prvega "Orla".

Cleveland pošilja na shod največ zastopnikov.

Iz Clevelanda bode glavni govornik na orlovskem taboru — Mr. Anton Grdina.

Toraj prva uradna delegacija ameriških Slovencev v domovino — gre iz Clevelanda. In danes 31. julija se začne velika kampanja ali "drive" za Orle v Clevelandu, katere se bodo udeležila vsa katol. društva, vse cerkve in vsi katoliški

V imenu slovenskih fantov v dorojaki.

Živijo Cleveland! Tako je prav! movini Vam kličemo: Živijo!

Tako je prav! Danes se pokažimo, če smo res domoljubi in sicer katoliški domoljubi.

Danes naj se pokaže ali je naša ljubezen res ljubezen ali so same besede, je samo hinavščina, je samo častihlepje!

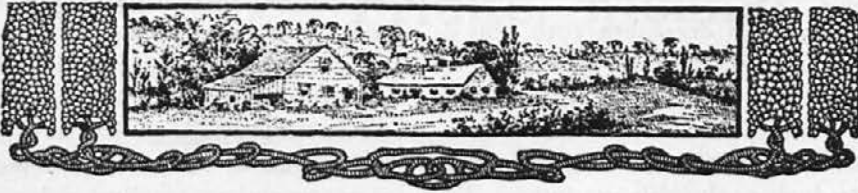
Danes na dan, kdor si res zavedni katoliški Slovenec, ki poznaš potrebo in duh časa.

Zato kličemo Rev. J. Ponikvarju, Mr. A. Grdini in vsem delavcem za vzvišeno delo pomoči slov. Orlov trikratni Živijo!

ORLOVSKI SKLAD.

6. izkaz.

M. B. Cannonsburg	\$ 3.00
Katarina Berce	5.00
Martin Hebein	1.00
Florijan Pertocy	1.00
R. Smole	2.00
Lawrenci Baudi	1.00
Lucija Berce	3.00
Franc Erjavec	2.00
Vincencij Kuhar	1.00
A. L. iz Farell, Pa.	1.00
Franc Gabrenja	2.00
Društ. Sv. Družine v Willard Wis.	5.00
Ignacij Česnik	1.00
Ludovik Perušek	1.00
Franc Murgel	0.50
Marij Toleni	0.50
Blaž Moličnik,	1.00
Frančiška Kužnik	0.25
Jakob Rink	1.00
Štefan Jeksa	1.00
Neža Kranjc	1.00
Rev. J. Požek	3.00
Steve Janko	5.00
Franc Sajevec	5.00
Marija Gostič	1.00
Ivan Kušar	5.00
J. Terselič, zbirka	10.00
Anton Gregorič	5.00
Fr. Ponikvar	1.00
Jos. Slivnik	1.00
J. F. iz McKinley	1.00
Kata Mavrovič	1.00
Andrej Glavač	2.00
Franc Starman	1.50
Skupaj	\$75.75

SPOMINI IZZA TEŽKIH DNI.

(1914. — 1919.)

(Dalje.)

Ksaver Meško:

V VICAH — V PEKLU.

Vprašal sem nekega petka popoldne Rev. Trunka, ki je bil ravno na obisku: "Ti, kakšen evangelij pa je v nedeljo?" — "Zakaj pa vprašaš?" — "Moram vendar začeti malo misliti na pridigo." — On: "Kaj boš mislil! Saj ne veš, ali boš v nedeljo še pridigal ali boš že v ječi."

To je karakteristkon, najjasnejša označba tistih časov: nihče ni vedel, Slóvenec namreč, ali bo čez uro še prost ali že zaprt. Kako smo se počutili pri tem, si lahko vsak misli. Nekako kakor duše v vicah, da ne rečem: v peklu.

Na vsako besedo je bilo treba vestno paziti. Zakaj tudi nad nami so bili ljudje, ki jim je bila slast, ako so videli iti koga v ječo.

Bil je v tistih prvih tednih pri meni zastopnik neke ljubljanske zavarovalnice zaradi podružnice v Blačah ob Baškem jezeru, kjer nam je strela poškodovala zvonik. Ves je gorel za vojsko. "Saj postanejo naši fantje ljudje šele, kadar oblečejo uniformo," je govoril poln ognja. Kakšni ljudje so postali v vojski — mnogi vsaj — zdaj britko čutimo. Grenek srd je imel v srcu na ljubljanskega odvetnika Dr. Novaka. — Da je Belgrad naše duševno središče, je govoril v Belgradu. Pa še hodi po Ljubljani, pa še ni zaprt! — Ne poznam g. Dr. Novaka, a globoko žalosten sem bil, ko sem to poslušal. — "Tako Slovenec proti Slovencu! Kaj moremo potem pričakovati od Nemcev?"

Ugovarjal seveda nisem. Petkrat in večkrat je bilo treba pretehtati vsako besedo, pa še nisi bil siguren,

da te ne bo kdaj britko udarila.

Od vsepovsod smo slišali, deloma brali, kako so vlačili v ječe duhovnike in druge narodnjake. Na Štajerskem so v Rušah nad Mariborom prijeli kar vse Slovence, gospe, gospodične in gospode, stare in mlade, ki so se pred časom udeležili sokolske veselice. Sokol pa v Avstriji vendar ni bil prepovedan. A tedaj je bil dober vsak vzrok, po pravici in resnici nihče ni vprašal. Matere z dojenčki so metali v ječe; med potjo jim je zdijvana druhal strgala še obleko s prsi! Minoritskega patrona Petra Žirovnika, mojega tovariša v dijaških letih, zlato dušo, so med potjo v Ptuj — pri Sv. Vidu pod Ptujem je kaplanoval — in v Gradec malone ubili. Spremljajoči orožniki so vse divjanje, vsa barbarstva mirno gledali; imeli so morda celo nalog, da nesrečnih žrtev ne smejo braniti. Mojega soseda Rev. Gabrona, župnika v Skočidolu ob Beljaku, so obdožili, da je dravski most pod Beljakom kanil spustiti v zrak. Most je v njegovi župniji, na sprehod je šel proti mostu. Obtožba neumna kakor gornjekoroški nemški kreten — a v ječo z župnikom! — "Najstrašnejša je bila vožnja v Gradec," mi je pravil pozneje. "Na vseh postajah smo dolgo stali, ker so bile postaje polne vojaških transportov. Najgršo psovko mi je vrgel v obraz, kdor me je videl. V Gradcu so me hoteli pred postajo dejansko napasti. Orožnik je bil toli pošten in me je hotel spraviti na voz, da bi me rešil iz množice. Nagovori izvoščeka. Ta me pomeri s pogledom, polnim zaničevanja in srda. "einen verfluchten

Hochveraeter soll ich fahren — prokletega veleizdajalca naj peljem?" Pa me oplazi z bičem po glavi in po hrbtu, da mi je v ušesih zašumelo."

Župnika Svatonu ob Vrbskem jezeru so prijeli takoj prve dni vojске, ker je baje — precej časa prej, prosim — rekel v pridigi: "Molimo tudi za Srbe, so tudi naši bratje v Kristusu." Turek ti je lahko brat, brat kitajski kuli, brat ljudožerec na otokih Tihega oceana, a če brata v Kristusu imenuješ Srba, v ječo s teboj! Na golih tleh, na kamenu je spal trpin vso zimo, skoro zblaznel je. Potem zlato dušo Rev. Meierhoferja, ki so mu naprtili razžaljenje veličanstva. V ječo. Pozneje je služil kot prav navaden vojak — prostak na fronti, zdaj pase duše v Vipavski dolini — pod Lahom. Za njim Rev. Kuhačko — svetnika. Na Štajerskem dolgo vrsto mučenicov.

Danes tega, jutri mene", smo si govorili. To je bilo življenje! Ne vice — pekel, pekel! Pekel za one v ječi, pekel za nas, ki smo čakali iste usode.

Listi so noreli od zmagoslavja, nemški pred vsem, a tudi mnogi slovenski. Še sicer pametni ljudje so bili trdno prepričani o naši zmagi. Rekel sem jeseni 1914 nekemu slovenskemu, vsaj po rodu slovenskemu, duhovniku, redovniku, da Avstrija-Nemčija ne moreta zmagati. S palico in z ного je udaril ob tla in zakričal: "Bosta zmagali!" Sreča, da mi je bil toliko prijatelj in me ni naznanil. A bolno skelela je človeka zaslepljenost nekaterih naših ljudi.

Strašno je bilo, pod kakim pritiskom smo trpeli od vseh strani.

— "Zmaga tu, zmaga tam" — tudi kadar smo bili tepeni! — "Zastave na zvonik, slovesno službo božjo, Te Deum!" Morali smo! Od vseh strani nas je opazovalo stotero oči. Kakor da smo norce brili z večnim Bogom!

Procesijo za procesijo smo morali prirejati, naj bi dal ljubi Bog zmago naši pravični stvari. Tudi s "pravičnostjo in svetostjo naše stvari," to je: našega morjenja smo dan za dnem izzivali Boga. Šli smo s procesijo, morali smo iti, pa so rekli nasprotniki, sodrga — o pametnih Nemcih ne govorim, bilo je še dokaj poštenih v mestu — v beljaških predmestjih: "Za zmago Srbov so šli prosit." Nisi naredil procesije, v ječo! Naredil si jo, vsled sovražnih kletev istotako nevarnost, da greš v ječo, dobiš morda kroglo ali vrv.

Roka se je stiskala v pest, srce je krvavelo, ko smo vendar vedeli: "Vse je le zoper Slované, za uničenje Slovanov. Pa moramo peti Te Deum!" Čestokrat sem mislil na mučence prvih stoletij. Kakšni so bili ti, kakšni smo mi. Vse leži v prahu pred državo, najvišji popadajo najprej na kolena in na trebuh.

Sram me je bilo, da dostikrat v oči nisem upal pogledati ljudem.

Bilo je, da bi človek zaklical z apostolom in s prvimi kristjani mučenci: "Maran ata — veni, Domine — pridi, Gospod!" Pridi, pomagaj nam. Ali pridi, sodi svet, uniči vso ničvredno svojat, ki se imenuje ustvarjene po podobi božji in otroke božje, pa so bestije, hujše od tigrov in leopardov v rimskih arenah.

Navrh vojna posojila! — "Dajte! Oznanjajte ljudem s prižnice, prigovarjajte jim, navdušujte jih!" ta koerman za fermanom. V tem, hvala Bogu, nismo vsi grešili. Oznaniti smo kajpada morali, a mnogi hladno in oficijelno. V pogovorih med štirimi očmi sem — gotovo tudi drugi — izjavil temu ali onemu bolj zanesljivemu našemu človeku, da bo vse posojilo najbrž izgubljeno, v vodo vrženo. Vedeli smo sicer: za glavo igramo. A s tem podpirati državo, ki nas je tepla s škorpioni,

podaljševati morjenje — ne! Marsikak tisočak smo tako rešili ljudem. —

V začetku decembra 1910 sem opazil, z neprijetnim presenečenjem, da prihajajo vsa moja pisma odprta. Zadnje s štampljo "K. k. Landesregierung, Klagenfurt" in s podpisi dveh poslušajočih uradnikov. Tudi od uredništva "Mira" so me čez nekaj dni opozorili in posvarili, naj bom oprezen, ker vso mojo pošto v Celovcu pregledajo. A sem že vedel. Pošteno je bilo vsaj to, da so mi s pečatom in s podpisi pokazali, kaj

Škapulirska Mati Božja.

delajo. Ostudnejše je, če vršijo kake "oblasti" tako delo tajno, česar se brž še v svobodni Jugoslaviji niso vsi odvadili.

Potrpel sem malone do božiča. Ob božiču sem dobival vsako leto precej pošte. Moril me je srd zaradi nezaupanja vlade — vedel sem, da me je gotovo kdo spet denunciral in očrnil — in ker je pošta tako zaoštajala; celo vsak cenik, vsak račun, ki sem jih dobival v odprtih zalepih, so šli v Celovec.

Sedem in pišem deželnemu pred-

sedniku g. baronu Fries-Skenetu. Rastolmačim mu ves položaj in njegova neprijetnosti in ga opozorim, da je prav moja korespondenca najboljša apologija zame, najboljši dokaz moje nedolžnosti: o politiki v pismih ne besedice, kaj šele kaj nevarnega. Večinoma le v slovstvu in povsem brezpomembne zasebne zadeve.

Čez malo dni pride pismo, G. deželni predsednik mi prijazno naznana, da se je o zadevi natančno poučil in je vse potrebno ukrenil. Zgled bi lahko bil ta nemški gospod marsikateremu Slovincu: komaj sede na malo višji stolček, se že zavije v olimpsko nedostopnost — za svet in za nebеса ne dobiš odgovora od njega!

Res je kontrola takoj ponehala.

Upal sem, da je s tem, ker so vendar videli na najvišjem mestu v deželi, da o politiki v obče z nikomer ne dopisujem, najhujša nevarnost odstranjena. Bila je, dokler ni posegla vmes neposredno surova nemško-militaristična sila.

(Dalje prihodnjic.)

Francija se zaveda, da je zašla. Pahnila je katoliško cerkev iz svoje vlade, pretrgala je vse zveze z Vatikanom. Pregnala vse redove, pozaprila vse samostane, pokradla vse cerkveno premoženje, oziroma narodovo premoženje. Zbrano v verske namene. Po komaj 25 letih Francija vidi, kako velikansko napako je naredila in kako usodepolna bi bila lahko za njo ta napaka. Ko bi svetovna vojska ne prišla v času, ko je prišla, temveč še nekoliko desetletij pozneje. Tako so pa katoličani prišli vladni na pomoč v skrajni sili in rešili domovino. Katoličan Foch je rešil vojsko in državo.

Sedaj se je vsa Francija obrnila nazaj h cerkvi in prav kar se pogajajo z Vatikanom, da se obnovi zveza med sv. Stolico in Francijo.

Pridite, Molimo Ga!

REV. J. PLAZNIK.

JEZUS v najsvetejšem zakramentu je zagovornik onih, ki ga obiskujejo.

Mi moramo obiskovati svojega Gospoda v evharistiji, ker je reven, ker je postal jetnik za nas, ker ga žali brezbržnost, nehvaležnost, zaničevanje in izdajstvo mnogih kristjanov.

Premišljajmo še nadaljne vzroke, kateri naj nas navajajo, da obiskujemo zveličarja v najsvetejšem zakramentu, saj bo v korist našim dušam. Duša se kaj rada moti v stvarih, ki se tikajo njenega zveličanja. Boriti se mora s številnimi in močnimi sovražniki; zato rabi pomočnika. Duša je le slabotna in nagnjena k slabemu. Rabi dobrega zdravnika, da ji obveže rane in jih ozdravi. Večkrat je žalostna in zapuščena; zato rabi prijatelja, kateremu zaupa in mu potoži, svoje nadloge.

Krščanska duša, če rada obiskuje Jezusa v najsvetejšem zakramentu, ti bo Jezus goreč zagovornik in pomočnik, dober zdravnik, najboljši tolažnik in tovariš.

Sveti Pavel imenuje Jezusa našega zagovornika. Sveti Janez nam govori: "Otročiči moji, to vam govorim, da ne grešite. Če pa kdo greši, imamo zagovornika pri Očetu, Jezusa Kristusa, pravičnega. "Ta zagovornik je v nebesih pri svojem očetu ter vedno skrbi za naše zveličanje. Njemu daruje zasluženje svojega trpljenja in smrti, kaže mu nil po svojem vstajenju, da jih ve svoje rane. Ta znamenja si je ohr-

dno kaže svojemu očetu, da z njimi prosi odpuščanja in usmiljenja.

Četudi je Kristus šel v nebesa, je ostal pri nas v evharistiji. Sveti apostol pravi, da Kristus "vedno živi, da posreduje za nas." Jezus je resnično naš zagovornik in branitelj v najsvetejšem zakramentu. Svojo službo opravlja, da moli za nas pri Očetu ter s tem, da daje dobre nasvete in navdihuje one, kateri ga obiskujejo.

Uradi različnih odvetnikov so vedno polni ljudij, ki iščejo njihove pomoči. Ali ima naš Zveličar uradne ure za sprejem? Ali stoje njegovi angelji pri vratih in nas zavračajo, kakor lakaji pri gospodi? Ničesar takega! V skrivnostnem stanovanju v tabernakelnu je Jezus vedno priučjoč pripravljen nas poslušati. Podaj se toraj k temu zagovorniku in vprašaj ga za svet.

Tvoja duša morda nima miru zaradi svetnih poslov; ti se pa brigaš za vse, le za dušo ne. Poslušaj, kaj ti pravi Gospod: "Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico in vse drugo vam bo privrženo. Marta, Marta, skrbna si in veliko si prizadevaš, pa le eno je potrebno. Kaj pa pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi?"

Tvojo dušo mučijo skušnjave, strasti in hudobni duh te sili, h grehu. Približaj se Jezusu v sveti hostiji. Z eno besedo bo pomiril tvoje strasti in pognal tvojega sovražnika v beg. "Jaz sem, ne boj se! O, ti maloverni, zakaj si dvomil? Molite in čujte, da ne padete v skušnjava. Duh je voljan, meso pa slabo."

Nesrečni mladi deklici, katero je

obsedel hudobni duh, je rekel spovednik, naj zmoli tri očenaše pred svetim Rešnjim Telesom. Ko je to storila, je hudobni duh rekel: "Proklet naj bo oni, ki ti je velel to storiti."

Če si velik grešnik, pridi se posvetovat z zagovornikom v tabernaklju. Posnemaj evangeljsko grešnico, podaj se hitro k svojemu Gospodu, vrzi se k njegovim nogam, umivaj jih s svojimi solzami, spovej se svojih grehov in prosi odpuščanja. Če je tvoje žalovanje pravo, ti bo rekel, kakor Magdalen: "Tvoji grehi so ti odpuščeni." Pojdi, izkaži se duhovnu, to se pravi, spovej se, kakor kmalu mogoče.

Krščanska duša, s kom se lažje posvetuješ o zveličanju svoje duše, kakor z evharističnim Bogom. Dobro pozna tvojo revščino in ti hoče pomagati. Ali ni vsemogočen pri svojem očetu? Zakaj se obotavljaš, da ne izročiš svoje dušne zadeve takoj v njegove roke?

Zato pogosto obiskuj zagovornika v tabernakelnu. Vselej si dobrodošel. Poslušal bo naše prošnje in nas poslal domov z besedami: "Jaz sem, ne boj se. Ne bom te pozabil v nevarnosti. Zadevo tvojega zveličanja bom vzel v svoje roke! Ne boj se. Ker si me tako lepo obiskal v zakramentu moje ljubezni, ti bom varno pribežališče ob smrtni uri."

Pred nekaj leti je umrla mala deklica, Ludovika po imenu. Ko je bila še zdrava, je čula, da prebiva Jezus v cerkvi, da ga gredo ljudje lahko obiskat in celo prejmejo v svoje srce pri svetemu obhajilu, takega, kakor je v nebesih. Ludovika je večkrat vprašala mater, kaj se mora reči Jezusu, ko se pride k njemu in jo prosila, naj jo zjutraj zgodaj po-

kliče, da bo videla, kako gredo ljudje k svetemu obhajilu. Ko je bila bolna in v postelji, si je še bolj želela Jezusa. Vedno je spraševala, kdaj ga bo smela sprejeti v svoje srce. "Ni res mama, da bom tedaj oblekla belo obleko, ne zavoljo mene ali ljudi, ampak zavoljo Jezusa?" S kakim veseljem je gotovo Bog gledal v nedolžno dušo, ki si ga je tako želela že na tem pustem in mrzlem svetu in ni skoraj na ničesar drugega mislila, kakor kako bi trpela iz ljubezni do njega.

Uboga Ludovika je vidno hirala. Ni sicer mogla prikriti, da je veliko trpela, vendar se ni pritoževala. Če jo je kdo pomiloval, je rekla:

"Saj rada trpim in hočem trpeti; naš ljubi Zveličar je še več trpel."

Zdravnik ni razumel njene boleznin in ji je končno nasvetoval, naj se preseli v drugačno podnebje. Četudi je bila zelo bolna, se je veselila, da bo v onem kraju, kamor bo šla, lahko delala šopke in vence za Marijo, kakor jih je delala, ko je bila še zdrava.

Ko je dospela na svoj novi prostor, je bil zrak preoster in bolezen je postajala hujša. Vsi so kmalu sprevideli, da ne bo več ozdravila. Ker je imela zelo razvit razum, so ji dovolili, da je prejela sveto poslednje olje. Nato je zaspala. Ko se je prebudila, je prosila, naj pošljejo po duhovnika. Na vprašanje, kaj hoče z duhovnikom, je odgovorila: "Svojega ljubega Zveličarja hočem."

Poslali so po duhovnika. Ta se je čudil in vprašal deklico, kaj hoče. Otrok je sklenil roke in rekel: "Oh, prosim, prinesite mi Jezuščka." Da, gotovo, "je rekel duhovnik." Ali hočeš sliko malega Jezuščka, ali izrezanega iz papirja ali pod steklom?" Ludovika ga začudeno gleda in pravi:

"Ne, ne; prosim vas, da mi prinesete Jezuščka iz cerkve, kjer prebiva v tabernakelnu v sveti hostiji, ki je prišel za nas na svet, toliko trpel in umrl na križu za naše zveličanje. Njega mi prinesite in nikar me ne

pustite umreti, dokler ga ne prejmem." Duhovnik se ni mogel ustavljati tej otroški prošnji. Izprašal je otroka in odločil: "Tega otroka moramo obhajati. Tako dobro zna vse in razume, kakor bi bila veliko starejša." Deklica je opravila spoved in res prejela Zveličarja. Kako veselje za Ludoviko! V svojem veselju je pozabila vse svoje trpljenje. Kmalu po svetem obhajilu je veselo vzkliknila: "Sedaj pa naj pride, kar hoče, ničesar se ne bojim." Isto noč

je nastal silen vihar. Deklica je rekla strežnici: Če se bojite, le blizu mene pridite, tukaj se vam ne more ničesar zgoditi. Ljubega Jezusa imam pri sebi in ničesar se ne bojim. "Ker je bilo njeno trpljenje veliko, je včasih zastokala, pa vselej pristavila: Saj rada trpim. Ljubi Jezus, ki je pri meni, je veliko več trpel."

Deset dni potem je Ludovika umrla.

Kadar Rozalija moli.

Rev. J. Plaznik.

OZALIJIN angel varh je letel proti nebesom. S seboj je nesel veliko košaro, napolnjeno do roba. Nesel je težko in pot je bila dolga.

"Kaj te teži brat?" ga je nagovoril tovariš, ki je stal na straži ob nebeški poti.

"Kaj neseš tako težko?"

"Nesem tisoč češčenamarij."

"Kako lepo!" je vzkliknil drugi. "Mislil bi, da bodo same zletele v nebesih na perotih veselja k naši nebeški kraljici. Zakaj so tako težke? V kakšen namen so darovane?"

Rozalijin angel varh je povsili glavo. "Rozalija hoče imeti lepo, novo, svilnato obleko."

"O," je vzdihnil tovariš presenečeno. "Ali je za to toliko molila?" Angelu se je zdelo to tako veliko, kakor če bi kdo izmed nas plačal tisoč dolarjev za malo iglo. "Ali je molila vdana v božjo voljo?"

Angel varh je žalostno zmajal z glavo.

Tovariš ni rekel ničesar več: Sedaj je zvedel, zakaj je breme tako težko.

Med tem, ko sta ta dva govorila, je šlo mimo nju veliko število

nebeških duhov, veselih obrazov; nosili so lepe molitvene vence, spletene iz zahval po svetem obhajilu, drugi zopet iz lepih rož radovoljnega prenašanja trpljenja in bolečin. Kako lep duh je prihajal od njih! Nekateri so nosili bele in zlate lilije — molitve pobožnih nun. Kmalu se je začula sladka nebeška godba; prišla jim je naproti truma nebeških igralcev in spremljali so z največjim veseljem nekega božjega poslanca, ki je nosil v povzdignjenih rokah nekaj, kar se je svetilo, kakor zlato in je dišalo, kakor mazilo v alabastrovi puščici. Bilo je popolno kesanje. — Angelji so zapeli zahvalno pesem in vsi drugi prinašalci so odstopili in dali prednost temu angelu, ker taka molitev najhitrejšje pride v nebesa.

Nato je Rozalijin angel varh nadaljeval svojo trudapolno pot. Dolgo časa se ni vrnil. Čuvaj na potu je opazil, da se joka.

Doli na zemlji sta se pogovarjala Rozalijin oče in mati.

"Ne vem, kaj bi storila, kako naj kupim Rozaliji tisto svilnato obleko," je rekla mati. "Veliko več stane, kakor se navadno plača za obleko. Če ji pa ne kupim obleke, bo zbolela same žalosti. Ravno v tisti dobi je, ko dekile največ stane."

Oče je seveda odvrnil: "Ravno dosti je stara, da se nauči, da se člo-

veku ne spolnijo vse želje."

"Toliko je molila," je pripomnila mati. "Včeraj je molila cel dan in še jesti ni imela časa. Danes je kar bolna."

Oče je imel seveda svoje pomisleke. "Njena želja ni pravična. Vsaka nepravična želja se strogo kaznuje."

Rozalija je še enkrat začela moliti tisoč češčenamarij.

"Nikar, draga moja," je prigovarjala mati. "Glej, stara mati mi je dala šestdeset dolarjev za božič; s temi ti bom kupila obleko."

"O, mama, mama!" je ihtela Rozalija ter objela mater. "Toda," je rekla tiho, zelo tiho, "stara mati vam je dala ta denar za kak poboljšek."

"Bolj me bo veselilo, če bom tebe videla srečno." In Rozalija je dobila svilnato obleko.

Srečna pa ni bila nikoli prav v novi obleki: kadar je videla mater trudno in blede, ji je postalo težko pri srcu.

Prihodnjo zimo je mati podlegla hudi bolezni, katera ji je odprla pot v nebo.

Zdravnikovo mnenje je bilo tako: "Nobene moči ni imela v sebi, da bi se vprla bolezni. Delo in slaba hrana sta jo vničila."

Ta obsodba je Rozalijo vrezala v srce, kakor meč.

"Ne pozabi," je rekel njen angel varh zelo osorno (angel varh mora biti včasih tudi osoren), "ne pozabi, da si prejela, za kar si prosila. Svojo moč in čas celega dneva si porabila, da si molila za ničvredno stvar. Po svoji volji si prosila; sedaj pa imaš, za kar si prosila."

II.

Pri domači župni cerkvi se bo vršil bazar. Med dobitki je bil tudi lep avtomobil. Kako lepo bi bilo, če bi ga njen oče dobil. Kako lepo bi se vozila okrog! Zdelo se ji je, da ga mora dobiti. Živela je napol v sanjah. Da oče gotovejše dobi avtomobil, je opravljala devetdnevniče, molila rožne vence, hodila po-

poldne v cerkev in prejemale svete zakramente v ta namen. Tisti dan, predno so bili dobitki izžrebani, je preživela od jutra do večera na kolnih.

Angel varh ji je nekaj šepetal.

"Toda, to ni mala stvar," je odgovarjala Rozalija. "Saj ne prosim več za nizkotne stvari. Avtomobil je imenitna reč na svetu. Poleg tega bo pa tudi v olajšavo mojemu očetu."

Angel je še nadalje šepetal.

"Ne," je odgovarjala Rozalija. "To ni ničemnurnost ali želja po modernih udobnostih. Pa, četudi bi bilo kaj takega vmes, nam bo vseeno dobro služil."

Angel varh je še vedno šepetal.

"Saj pravim zgodi se tvoja volja," je odgovarjala Rozalija.

Angel je vedel, da je namreč, na koncu hitro nekaj zamrmrala, kakor bi upala, da se ne bo zgodilo. Rekla je pa le, četudi v naglici. Res je hotela služiti Bogu, četudi na lahek način. Premolila je cel dan. Večino ma je bilo samo prazno miganje z ustnicami, vendar je pa bilo tudi nekaj lepih molitvic vmes.

Avtomobil je dobil neki tujec. Uboga Rozalija!

III.

Rozalija ni več molila. Nehala je hoditi v cerkev in prejemati zakramente. Zgubo avtomobila si je preveč gnala k srcu in cela prihodnjost se ji je zdela temna. Na obrazu so se ji pokazale globoke poteze in znamenja nezadovoljnosti. Postala je podoba zdražljivosti.

Njen angel varh ni počival. Cel čas je njena mati v nebesih molila za njo. Bog sam je vedno skrbno čuval nad njo in ni jo izbrisal iz imenika onih, katere ljubi.

V mestu, kjer je Rozalija živela, je bila neka njena nekdanja sošolarica za nuno. Angel je Rozaliji šepetal: "Pojdi v samostan pogledat Heleno."

"Ne bom," je odgovarjala Rozalija. "Niti ene stopinje ne storim."

Njen angel varh jo je некоč pri-

peljal prav na ono cesto, kjer stoji samostan. "Sedaj pa samo gori po stopnicah idi in pozvoni," jo je nagovarjal.

"Helene pa že ne obiščem v tej stari obleki," se je zgovarjala. Predno se je še dobro zavedla, jo je že angelj skoro vlekkel po stopnicah in jo prisilil, da je pozvonila. Morala je, sama ni vedela zakaj.

Pretekla so že leta, odkar je bila zadnjič v samostanu in tajen mir je čudovito vplival na njo. Častita mati je prišla k njej in se z njo pogovarjala.

"Kako se godi moji prijateljici, sestri Franciški," je naposled vprašala Rozalija. "Ali je zdrava, ali jo lahko vidim?"

"Zdrava je," pravi mati; "tudi vesela je. Mislim, da je najveselejša oseba, kar sem jih kedaj poznala. Vse smo tega prepričanja, da je sestra Franciška pravi blagoslov za samostan."

Čudno je gledala Rozalijo in Rozalija je vedela, da ji bo mati še kaj več povedala.

"Ali pa veste, da je popolnoma oslepela?"

Kratek vzdih je prikipel iz Rozalijinih prs in obledela je.

"Sestrina posebna milost je bila, da se je vselej popolnoma vdala v voljo božjo. Nikoli se ni pritožila nad svojo nesrečo. Mislim, da ni stvari, katere bi sestra ne sprejela vdana v voljo božjo, ker Bog ve, zakaj pripusti nesreče, da nas vodi v srečno večnost. Sedaj grem po sestri Franciško!"

Rozalija je imela solzne oči, ko je prednica pripeljala mlado nuno. Rozalija je mislila, da je obraz sestre Franciške podoben obrazu take osebe, katera gleda Boga.

Govorila je tako veselo. Sestra in mati so se tako šalili, kakor dva srečna otroka. O slepoti ni spregovorila niti besede. Ko je Rozalija odhajala, je prosila Franciško, naj moli za njo. Tedaj je rekla sestra: "Tako grem v cerkev molit za tebe, Rozalija!"

Rozalija je komaj videla svojo pot, ko je odhajala, tako so ji silile

ZDRAVNIKOV ŠKAPULIR.

Rev. J. Plaznik.

solze v oči. Njen angel varh je mislil, da bo prav, če ji svetuje, da gresta v cerkev, mimo katere sta ravnokar šla.

V cerkvi je bilo izpostavljeno presveto Rešnje Telo in tu se ji je odkrilo nekaj čisto novega.

Tedaj ji je zašepetal angel varh: "Sedaj moli za kaj velikega."

Rozalija je pričela: "Oče, vzemi iz mojega srca to veliko nezadovoljnost."

"Naprej," govori angel. "Prosi še za kaj večjega!"

"Daj, da se bom v vseh rečeh podvrgla tvoji volji. Naj se vedno zgodi tvoja volja, ne moja."

"Le naprej," šepeta angel. "Nikoli se ne boj prositi za največje dobrote!"

"Odpusti moj upor proti tebi," prosi Rozalija s solznimi očmi. "Obžalujem vse svoje grehe in napake, ker sem z njimi tebe žalila, o moj Bog, ki si vreden vse moje ljubezni. O, sveta Mati Božja, prosi Ga, naj mi odpusti in pomaga, da Ga nikoli več ne razžalim."

"Sedaj ga pa prosi za največjo milost, kar si jih moreš misliti," nadaljuje angel varuh.

"O moj Gospod in moj Bog, daj meni ubogi in nevredni grešnici vse milosti, katere potrebujem. Daj, da Te prav spoznam in Ti tako služim, da Te bom nekoč gledala vekomaj!"

Rozalijin angel varh je veselo zletel v nebo. Spremljala ga je množica veselih duhov, ki so prepevali samega veselja. Na povzdignjenih rokah je nesel rožo od katere se je širil prijeten duh, obdano od kamenov ki so je svetili v lučki, kakoršne ne vidimo na zemlji.

Gori gori je šel s svojim darom. Bog, ki je uslišal Rozalijino molitev, predno je bila popolnoma izrečena, je vlil v njeno srce bogastva svoje milosti, dal ji je uživati nebeško sladkost, vsled katere sedaj lahko vedno razločuje velike stvari od malih.

V zdravnikovi predsobi nas je čakalo več oseb. Malo pozno je prihitel zdravnik od svojih obiskov in se začel takoj živo razgovarjati z bolniki. Sosed me malo dregne s kolenom in pravi:

"Kako čudno stvar ima zdravnik za vratom."

Pogledal sem, toda, ker ne vidim dobro, nisem ničesar čudnega opazil. Drugi so videli boljše; kmalu so se začeli spogledovati in prikrito smejati. Gotovo je bilo nekaj napačnega na njegovi opravi.

"Kaka čudna ovratnica," je zašepetal moj sosed na desni.

Med tem časom sem opazil, kaj je bilo; zato sem rekel: "Saj ni ovratnica, ampak škapulir."

"Škapulir!"

"Da, tak, kakoršnega so nosile naše matere."

Vsi so opazili škapulir. Tudi zdravnik je opazil, da se nekaj godi, zato je vprašal, kaj je. Prijel sem se za vrat in rekel: "Tisto, kar imate okrog vratu."

Zdravnik se ozre na desno ramo in opazi svoj rujavi škapulir.

"Hvala lepa," je rekel in spraval škapulir pod obleko.

Prihodnji teden sva bila sama v zdravnikovi sprejemni sobi.

"Kaj ne, da ste se čudili, ko ste opazili moj škapulir?"

"Nosim ga," je nadaljeval zdravnik, od onega dne, ko sem prejel prvo sv. obhajilo. Svoji materi sem moral obljubiti tisti dan, da ga ne bom nikoli odložil in taka obljuba je sveta. Zgodilo pa se je še nekaj posebnega pred več leti, kar me je vtrdilo, da nisem obljube nikoli prelomil.

Ko sem hodil še v šolo, smo morali pridno študirati, bolj, kakor sedaj. Mej pripravljanjem za skušnje ob koncu tretjega leta, sem prečul toliko noči, da sem zbolel. Poslali so me na deželo k stricu, da si okrepim zdravje. Svetovali so mi, naj jaham vsak dan eno uro. Nisem pa bil izurjen jahač. Na srečo je bila stri-

čeva kobila tako pohlevna, da bi jo bil jahal vsak otrok. Ko je žival nekoč malo zbolela, mi je rekel hlapec:

"Danes pa ne boste mogli jahati; mladi konj je preživ za vas."

To me je zbudilo, ker se mi je zdelo, da se hoče hlapec norčevati; zato sem rekel:

"Zakaj bi pa jaz ne mogel jahati konja, katerega jaha moj bratranec vsak dan; saj je celo leto mlajši od mene. Ali mora človek biti član jahalnega kluba, da lahko jaše po ravnih cestih. Mlad konj je ravno tako dober, kakor kobila."

Hlapec ga je osedlal, jaz sem zajahal. Vse je šlo dobro kakih dvajset minut. Hlapec me je samo strašil, sem mislil. Konjiček je ravno tako pohleven, kakor kobila.

Ko sem tako premišljeval, skoči skozi ograjo kmet s palico v roki. Konj se je splašil; obrnil se je in stekel proti domu, slučajno sem ga še zbledel z ostrogami. Žival ni samo tekla, ampak besno dirjala.

Upal sem, da se bo vstavila, ko pride do hleva. Na nesrečo so bila vrata odprta. Vrata so bila nizka, da so konji komaj vun in noter hodili z upognjeno glavo. Proti tem vratom me je nesel konj v polnem diru. Že sem pričakoval, da se mi bo glava razbila. Vlegel sem se tako nizko, kakor mogoče in priporočil svojo dušo Bogu.

Konj se je ves tresel in penil, ko je prišel v hlev; tu se je vstavil. Hlapec je prihitel in me dvignil s sedla. Suknja, telovnik in celo spodnja obleka je bila strgana raz mene, moj škapulir pa je bil nedotaknjen in jaz še opraskan nisem bil.

Moj stric in bratranec ter vsi vaščani so rekli, da sem bil čudežno rešen. Še sedaj sem tega prepričan, da sem bil rešen po Materi Božji, ker nosim njeno znamenje.

Velikokrat pridem v dotiko z bolniki, ki imajo nalezljive bolezni. Škapulir mi vselej pomaga.

Zato ga ljubim.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ.

Piše Rev. J. C. Smoley.

IX. NEDELJA PO BINKOŠTIH.

In ko se je Gospod približal Jeruzalemu in videl mesto, se je razjokal. — Luk. 19, 41.

Tako nam pripoveduje današnji evangelij. Čudna reč! Ko je bil pa Gospod nekoliko dni pozneje bičan in s trnjem kronan, ni jokal. Ko je nesoč težki križ, srečal ves razbit jokajoče jeruzalemske žene, ni jokal. Ko je v smrtnih bolečinah umiral in se oziral na svojo Mater pod križem, ni jokal. Ko se je pa približal Jeruzalemu in videl mesto, se je razjokal nad njim. Zakaj pač? Kristus nam da odgovor na to sam. "Ko bi bilo poznalo vsaj v tvoj dan, kaj je tebi k pokoju!" vzkliknil je Kristus. Jeruzalem tega ni hotel spoznati. Prišel je njim, da bi jih storil srečne, da bi jih pripeljal k večni sreči — Jeruzalemčani so se mu posmehovali. Mesto da bi mu bili hvaležni, so ga preganjali in mu pripravljali križ. Zato je jokal nad njim. Obrnimo pa misel k sebi samim. Ni li vsakdo izmed nas tak Jeruzalem, katerega kliče Kristus k sebi? Poslušamo li Njegov glas? Ko bi Kristus danes stopil z neba tu v našo sredo, tudi nam bi klical žalostne besede: "O sin moj, hči moja, ko bi hotela spoznati, kaj je tebi v pokoj! Kolikokrat sem te klical k sebi po glasu vesti, pridigarja, spovednika, a nisi hotel slišati!"

Kaj pa je vzrok, da so ljudje tako zakrknjeni, ko nas vendar tako ljubeznjivo kliče k sebi: "Pridite k meni vsi, ki ste obloženi, in jaz vas občvrstim"? Kaj je vzrok zakrknjenosti? Sta dva vzroka: Slabo življenje in napuh — prav kakor je to bilo v Jeruzalemu.

O tej dvojni zakrknjenosti hoče-

mo premišljevat; danes o slabem življenju; za prihodnjo nedeljo o napuhu.

Slabo življenje je prvi vzrok, da nočejo slišati Gospodovega glasu. Ko bi ga hoteli slišati, bi morali slišati Njegov glas, a tega nočejo. Ko je o velikonočnih praznikih vprašal Pilat judovsko množico, komu naj da prostost, Barabu ali Jezusu, tedaj je vsa množica kričala: "Daj nam Barabo — a Jezusa križaj!" Tudi mi se moramo odločiti, koga si hočemo ozbrati: Barabo ali Jezusa, grešno ali krepostno življenje. Žalibog svet tudi danes kriči: Daj nam Barabo, a Jezusa križaj! Dragi moji, ni to grozno? Premislimo, zakaj se mnogim grešno življenje tako dopade? Je le jeden sam vzrok: Krepostno življenje se jim zdi prestrogo. A se jako goljufajo. Ravno tu veljajo besede Gospodove: "Ko bi poznal, kaj je tebi v pokoj!" Greh ne vede k pokoju, ne vede k radostim, in če se nam tudi zdi, da je radost, je ta radost jako kratka, radost, kateri je primešan strup, ki nas zastrupi časno in večno. Zato pa najdemo v krepostnem življenju pokoj. Ni srečnejšega človeka na svetu, kakor kdor ima čisto, mirno vest in je pobožen! Spominjajte se sv. Avguština. Tekal je od veselja do veselja, od zabave do zabave, vdan je bil vsem strastem, in kaj pravi on? "O moj Bog, človeško srce nima pokoja, dokler ne počiva v Tebi!" Poglejte na Marijo Magdaleno! Ko je našla Gospoda, ko so ji bili odpuščeni grehi, kaka radost je napolnila njeno srce. Tu je šele videla, kaj ji je bilo v pokoj!

Brezverci se posmehujejo pobožnim ljudem, če hodijo v cerkev, če prejemajo pogosto zakramente, češ kaj le ima od tega! Veselja, radosti,

pokoja, ki ga ima kristjan po spovedi, ne razumejo, je skrit pred njihoviimi, a pokoja, ki ga doseže kristjan po sv. spovedi, bi ta ne dal za nikako ceno.

Spoznajte danes i vi, kaj vam je v pokoj! Ne dajte se zvabiti s slabim življenjem, da bi opustili svojega Gospoda; poslušajte Njegov glas, ko vas kliče k Sebi in našli boste svojim dušam pokoj — časni in večni. Amen.

X. NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Gospod, zahvalim Te, da nisem tak kakor drugi ljudje . . . ali kakor ta cestninar. — Luk. 18, 11.

Jako poučen dogodek nam pripoveduje evangelij. Dva moža sta prišla v tempelj, da bi molila; jeden farizej, drugi cestninar. Toda njuna molitev ni imela istega vspeha, farizejeva molitev se Bogu ni dopadla, cestninar pa je šel očiščen iz templja. Ni li to čudno! Farizej, poštnjak, da mu ni para po njegovih besedah; cestninar pa tak grešnik, da je molil: "Bog, bodi milostljiv meni grešniku!" Farizeja Bog ni uslišal radi njegovega napuha, odpustil pa je grehe cestninarju vsled njegove ponižnosti. "Začetek vsakega greha je napuh," pravi modri Sirah, in napuh je vzrok, da mnogi nočejo poslušati glasu Gospodovega.

Kolikokrat vidite ljudi, ki se štejejo med "izobražence," a za vero se ne brigajo, verskih dolžnosti ne spolnjujejo. Kaj je temu vzrok? Vzrok je napuh, in sicer napuh, v veri, napuh v upanju in napuh v ljubezni.

1. **Napuh v veri.** Spomnite se, kako se je godilo Gospodu, ko je v

Jeruzalemu učil. Navadno ljudstvo je verovalo, hodilo za njim, prenašalo glad in žejo v puščavi. In "izobraženci", pismarji in farizeji? "Kaj dobrega more li priti iz Nazareta?", so vpili. Iz napuha niso hoteli verovati v Njegove čudeže, zato je jokal Kristus nad njimi. Tudi danes je napuh mnogim vzrok, da ne verujejo. Nočejo skloniti svojega razuma pred razumom Božjim; nočejo pripoznati Kristusa za svojega Gospoda in Sodnika. Ravnajo kakor faraon: "Kdo je Gospod, da bi poslušal njegov glas? Jaz ga ne poznam!" — toda kmalu je spoznal in občutil Njegovo šibo in kažen.

2. **Napuh v upanju.** — Vpijejo, da ničesar ne potrebujejo od Boga, imajo vsega dovolj, ni jim treba Boga prositi vsakdanjega kruha. Kako se goljufajo ti! Nimajo li zdravja, sile, premoženja od Boga? Bil je delavec, ki se je bahal s svojo močjo in kazal na svoje roke: "Te so moj bog, na naterga se zanašam;" Boga v nebesih ne potrebujem in od Njega ničesar ne pričakujem; kar si s svojimi zdravimi rokami pridelam, to imam." Ni bil še večer, ko mu je stroj strl roki, in tu je spoznal, da so zdravi udje tudi dar Božji.

Bil je bogataš, ki se je norčeval iz ljudi, ko so hodili k križu molit. "Ne potrebujem Boga in od Njega ničesar ne zahtevam; imam vsega dovolj, in gladu ne bom umrl!" Ni bilo dolgo, da je umrl vsled lakote; dobil je želodčni krč in je dobesedno gladu umrl. Kako je v svoji boleznini obžaloval svoje bogokletne besede!

3. **Napuh v ljubezni.** "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!" A mnogi svojega bližnjega poznati nočejo . . . napuh v ljubezni! Povyzdigujejo se nad njim, kakor farizej nad cestnarjem! Ni so li taki ljudje obžalovanja vredni? Kakor bi ne bil Bog Oče nas vseh, kakor bi naš bližnji ne imel nesmrtno duše, kakor jo imamo mi!

"V tem bodo vsi spoznali, da

ste Moji učenci, da se ljubite med seboj," je rekel Gospod. Kdor se nad svojim bližnjim povišuje, ta nima ljubezni, ta ni učenec Gospodov, ta ne posluša Njegovega glasu, on bo, kakor pravi Gospod, "ponižan".

Varujte se napuha v veri, upanju in ljubezni. Napuh je vzrok, zakaj

se tako mnogi odtegujejo Gospodu, napuh je vzrok večnega njihovega pogubljenja. Zato pa bodimo ponižni v veri, upanju in ljubezni in spolnile se bodo nad nami besede današnjega sv. evangelija: "Kdor se ponižuje, bo povišan." Amen.

POIZVEDOVALNI KOTIČEK.

Vprašanje: V eni vaših zadnjih številk sem čital v "Poizvedovalnem kotičku" odgovor na vprašanje neke ženske iz Brooklyna, ki ni pravilno poročena. Vaš odgovor me je silno razveselil. Velik revež sem. Tudi jaz sem skoraj v podobnih težavah.

Prišel sem sem prav mlad. Bil sem na stanovanje pri nekih Nemcih, ki niso bili katoliški. Angleško sem se kmalu navadil. Začela sva se rada imeti z ženo mojega "bording bosa." Sram me je danes tega. Vendar rad bi umiril mojo pekočo vest in drugim mladim za izgled to pišem. Ušla sva nek večer. Oba sva bila mlada. Komaj 20 let stara. Prišla sva v mesto L. kjer naju je poročil episkopski duhovnik, kamor je ona spadala. Tega je že 23 let. Imam že odraslene sinove. Več let nisem hodil v nobeno cerkev. Nazadnje me je žena spravila, da sem začel hoditi v njeno. Pa se mi ni dopadlo, pustil sem vse skupaj. Vest me je dostikrat pekla in srce me je bolelo. Pa si nisem vedel pomagati. Otroci moji so seveda vsi materine vere. Najstarejši fant je prišel pa lani novembra meseca iz Francoskega. Kako se začudim, ko najdem pri njem rožni venec in katol. mašno knjižico. Prebledel sem: "Kaj pa je to?" vpraša mati. In sin nama je začel pripovedovati, kako je bil tam med katol. fanti in da je tam našel dobrega prijatelja v duhovniku Kolumbovih vitezev, ki so ga pripravili do tega, da je danes katoličan. Mati ni nič rekla, prav ji pa ni bilo. Mene je pa to tako pretreslo, ko je moj sin — spreobrnjenec — meni odpadlemu katoličanu razlagal "svojo" katoliško vero, kako je lepa, kako dobre kat. fante je srečal, kako lepo je v katol. cerkvi, da se mi je začelo srce tajati. Moral sem iti ven in sem se ziokal. Sklenil sem, da popravim svojo napako. Vprašanje je samo, kako? Poizvedel sem, da je pravi mož moje žene umrl že pred 6 leti. Ravno sem premišljal, kaj in kako bi začel, ko dobim po čudnem slučaju v roke list "Ave Maria" in čital sem dotično vprašanje in odgovor. "Kakor bi mi Bog poslal svoje navodilo" sem si mislil in danes Vam še jaz pišem. Tudi sem govoril s svojo ženo, ki je odločno odrekla, da bi se hotela dati še enkrat poročiti. Ne živiva namreč prav srečno in zelo

trpim pred njo. Ozmerjala me je in tri dni kričala nad menoj radi tega. Bojim se tudi, da bi fant ne izvedel, ker bi me bilo sram pred njim. Vsaki mesec gre k sv. obhajilu in je tako goreč katoličan, da me je v resnici sram pred njim, ko se spomnim svojih mladih let. — Jaz mislim, kaj ne, da za me velja ista postava kakor za ono žensko iz Brooklyna. Ali ne? — Skesani grešnik. St. Louis, Mo.

Odgovor. — Prijatelj, vaš slučaj je ves drugačen in zelo zavit. Vaš slučaj in oni ženske iz Brooklyna sta popolnoma nekaj drugega. Vendar je pa tudi tukaj način, da se da urediti sedaj, ko je žena prosta. Težava bode le v privoljenju od strani žene. Tukaj pri vas se na prvo privoljenje ne morete sklicevati, ker to veste, da ni moglo veljati, ker je bil še njen mož živ. Treba je na vsak način novega privoljenja tudi od strani žene. Kako ga dobiti, bode stvar močrost duhovnika, do katerega se boste obrnili v zadevi, če je tudi žena nekoliko bolj čmerikava. — Kakor vam bodo tam povedali je tu še drug zakonski zadržek, za katerega boste morali dobiti od škofa spregled, pa to Vam bodo vse v župnišću povedali, ker bi tu vzelo preveč prostora razlagati celo stvar. — Svetujem Vam samo, da to storite brez odlašanja in popravite napako mladih dni. Zakonske težave vzemite pa za pokoro.

Vprašanje: Ko ste imeli tu sv. misijon, ste nam blagoslovili križke s popolnim odpustkom za zadnje uro. Dala sem blagosloviti enega. Toda umrl mi je mož in ko je umiral, ga je imel v roki in ga poljuboval. Ali je še blagoslovljen s tem popolnim odpustkom? M. V. — Eveleth, Minn.

Odgovor: Ne več! Morate ga dati novič blagosloviti.

Vprašanje: Sem v škapulirski bratovščini in sem do sedaj vedno nosil škapulir. Čul sem pa, da so neki prišla nova določila, da ni treba več škapulirja, da se lahko mesto njega nosi navadna svetinja. Je to res. — Fant. Chicago, Ill.

Odgovor: Da! Potrjena je mesto tega posebna svetinja, takozvana škapulirska. Na eni strani je podoba presv. Srca Jezusovega na drugi pa Marijinega. — Vendar mora biti blagoslovljena v ta namen.

MODERNE FRAZE.

Piše Rev. J. C. Smoley.

V. POGlavJE.

Rane našega časa.

Cerkev ni zmožna, da bi zacelila rane našega časa, trdijo naši nasprotniki. Kljub temu, da taka trditev nikakor ni resnična, vendar jo slišimo le prepogosto iz ust izobraženca kakor preprostega človeka. Kot "dokaz" navajajo, da so socialne in npravne razmere v popolnoma katoliških državah ravno tako slabe da morda še slabše — kakor n. pr. v Franciji —, kakor po državah, kjer se za vero v javnem življenju le malo brigajo, kjer je vera postranska stvar.

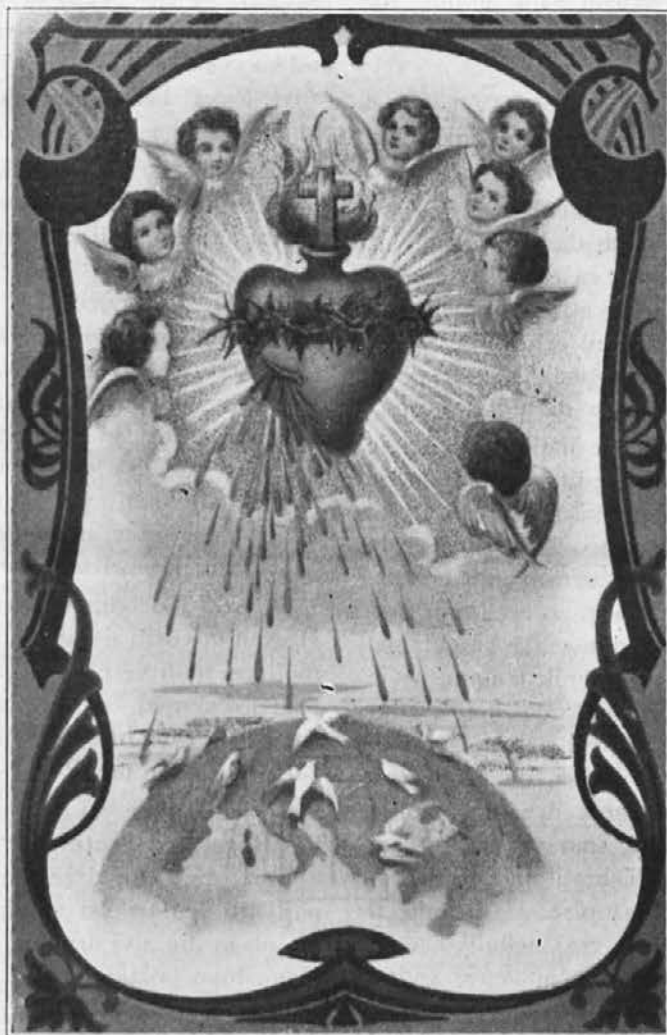
Tako očitane se da kaj lahko o-

vreči, treba nam dokazati samo dvoje: 1. da ima katoliška cerkev sredstva in zmožnosti, da zaceli rane našega časa, in da 2. ni njena krivda, ako tu in tam nima vspeha.

Iz verskega stališča ni potreba nikakega razmotrivanja, da je cerkev poklicana, da ima zmožnosti, da popelje človeštvo k zveličanju; ona ima k temu **poklic**; zakaj Bog ji je ukazal: "Učite vse narode splovnovati vse, kar sem vam ukazal"; ona ima **zmožnosti** za to; zakladi večnih resnic, zakramenti in druge milosti so izročene cerkvi, kakor ji je dana od Gospoda pomoč sv. Duha. Cerkev ima "besede večnega življenja," ki nas uče, svet in njego-

vo uživanje prav ceniti, ki daje človeškemu srcu oni mir, ki ga Gospod imenuje "svoj" mir. Kar je Kristus kot ustanovitelj cerkve lahko rekel o sebi, namreč: "Ako ne verujete mojim besedam, verujete mojim delom," to lahko reče cerkev o svojem socialnem, karitativnem in etičnem delovanju — kratko o svojem delovanju, da bi zacelila rane našega časa —, ko lahko pokaže na svojo zgodovino kot fundamentalno pričo skozi 2200 let. Na to spričevalo opozarja Montesquieu, ko pravi: "Čudno! Ista cerkev, ki navidezno nima druge naloge, kakor da skrbi za srečo v večnosti, ustanavlja i srečo v tem življenju." (Esprit des lois, zv. 24, st. 3.) Mi bi ne prišli do konca, ko bi hoteli naštetiti vsa ogromna dela cerkve na poljih civilizacije in humanitete, sedanost nam kaže vse dovolj jasno. Od vzhoda pa do zapada je povsod **jedna in ista** pridiga, **jedno in isto** stremenje, **jedno in isto delovanje cerkve**, namreč da bi ljudstvo pripeljala na pot kreposti in čednosti; in "pot čednosti", pravi Kant, "je rešitev vprašanja." In kako je s sadovi delovanja cerkve? Ni nam treba čitatelja opozarjati na število svetnikov, ampak poglejmo v sedanost, in **jedno** stvar lahko pribijemo, namreč da po državah, kjer vlada živa katoliška vera, ni ugodnega polja za socialno demokracijo in druge slične elemente. Najlepši dokazi za to so nam Renske province v Nemčiji, Westfalska, Belgija, v manjšem oziru in naša ljuba slovenska domovina.

Ako pa "zmagoslavni civilizacijski sistem katolicizma" (Cortes), ki je od prvih časov krščanstva uveljavil pravo vseh ljudi do pravičnosti, sočustva in svobode" (A. Dumas), ni vsepovsod in vedno obrodil zaželjenega sadu, treba pa pomisliti, da cerkev ni **nikako PRISILNO sredstvo** Božje, s katerim naj bi se svet poboljšal, kakor so n. pr. prisilne delavnice, ampak da je le edi-

no od človeka odvisno, če se hoče po dobrih naukih cerkve s **prosto in dobro voljo** ravnati. Zato so prepevali že angeli ob rojstvu Odrešenika nad jaslami: "**Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!**" Pomisliti je treba, da je nebroj ljudi, ki nimajo te dobre volje, ki pa imajo svetno moč v rokah ali so jo imeli, ki so cerkev ovirali v izvrševanju njenega delovanja, ki niso pregledali nikakega sredstva, da bi dobro seme, katero je cerkev vsejala, uničili. Tako je bilo v Franciji, tako je bilo za časa kulturnega boja v

Franciji, in tako se nam kaže i v slovenski domovini. Toda očitati cerkvi, da ni zmožna celiti rane našega časa, ako tu in tam ne obrodi sadu njeno delo, je krivično; tako očitanje zaslužijo njeni nasprotniki, ki ovirajo cerkev v njenem delovanju. Vsak, ki resnično želi, da bi se zboljšale razmere na svetu, naj bi si zapomnil besede laškega državnika Balbo-ta: "Kar ovira katoliško vero, ovira napredek, ovira civilizacija." (De la destruction du pouvoir temporel des Papes. II.)

(Dalje prihodnjič.)

Ni treba govoriti o tem.

Rev. J. Plaznik.

ILA je mala postaja v farmerski vasi, kamor sem šel spovedovat za velikonoč. Bilo je mrzlo in veter je tulil po planjavi. Vesel sem bil, ko sem prišel v bližnjo farmarjevo hišo k ognjišču. Lepo so me sprejeli in kmalu sem se počutil, kakor star družinski prijatelj. Pet otrok je bilo doma; bili so stari od deset do dvajset let. Vsak je imel svoje opravilo in vsi so se trudili, da sem pozabil, da je kje mraz in veter.

Dolgo smo se pogovarjali. Nisem se mogel načuditi njihovi razumnosti. Tudi so se kaj lepo razumeli; vsak je opravljal svoje delo in eden je pomagal drugemu. Nikoli ni bilo treba govoriti o vremenu.

Bilo je že pozno, ko je rekel gospodar:

"Gospod, ali boste vi nocoj naprej molili?"

Opazil sem, da ima rožni venec v roki.

"Gotovo," sem rekel in vzel rožni venec iz žepa. "Kedaj začnemo?"

"Kar takoj, prosim."

Vsi smo poklekneli. Vsakdo je imel rožni venec v rokah. Skupno smo ga zmolili.

Pobožnost, s katero so ga molili je napravila molitev lepšo kakor se

mi je zdela kedaj poprej.

"To je molitev," sem rekel večkrat sam pri sebi. Skoro me je bilo sram, kako včasih sam molim. Ko je bila molitev skončana, je rekel farmar:

"Hvala lepa, gospod. V čast si štejem, da je molil duhovnik rožni venec naprej pri nas."

"Hvala vam," sem rekel, "za vaš lep zgled. Upam, da bom tudi jaz večkrat deležen vaše molitve. Gotovo sem, da je taka molitev uslišana."

"Res, Bog je bil zelo dober z nami," je rekel gospodar. Vsak večer ga zahvaljujemo z rožnim vencem."

"Bil je čas," je nadaljeval, ko je bil rožni venec edina služba božja pri nas. Duhovnika ni bilo na daleč okrog. Sveto mašo smo imeli zelo redkokedaj. Moj oče ni opustil rožnega venca noben večer. Moja mati nas je vsak dan učila katekizma. Ko je prišel duhovnik k nam, se je zelo čudil, ker smo tako dobro znali katekizem. Rožni venec nam je storil toliko dobrega, da sem sklenil, da ga bo moja družina molila vsak večer. Da smo verske resnice boljše razumeli, brali smo vedno tudi katoliške časopise. Če bodo ti dečki in dekleta vsaj nekoliko tega, kar upam, se bo rožni venec vedno molil v hiši in tudi drugačnih listov ne bo nikdo našel, kakor katoliških."

Večkrat sem mislil na to družino

in vpliv, ki ga je napravila na mene. Nobene hlinjene pobožnosti ni bilo v njih. Veseli so, radi se smejejo in jako razumni so. Sicer pa so resni in vtrjeni v veri, edini in zapupni. Sicer vem, odkod dobivajo svojo moč. Dobijo jo od Boga po Marijini priprošnji.

"Naravna pot do sreče," morda rečeš.

Da, čisto naravna. Ne stane denarja in zelo malo časa. Plačilo sledi vsakemu trudu in posledica je to, kar je edino velike vrednosti, srečna družina.

Morda se oglasiš: "To je vse prav za tega farmarja. Vsakdo pa ne more tako živeti, posebno ljudje v mestu ne. Ne morejo se tako zbrati, kakor farmarji. Človek se preveč moti v mestu."

Nikdo nas ne moti, da bi se ne sešli vsak dan pri mizi. Vsi pridejo skupaj, da spe nekaj ur pod domačo streho. Naj bo razstrešenost še tolika, vsi pridejo skupaj k jedi in spat. Zakaj bi se ne združili za nekaj minut v molitvi?

Če se lahko združijo za eno uro pri jedi in sedem ur za spanje, zakaj bi se ne mogli združiti za deset minut za molitev? Izurjen papagaj bi rekel: "Ker nočejo."

John in Joe imata deset minut časa, da iščeta ovratnico. Mary in Annie imate deset minut časa, da polove vse lase in jih pritrdite. Oče išče del časopisa deset minut, mati pa še dalje stoji pri plotu. Deset minut za molitev, ni mogoče, ni treba, o tem govoriti.

Dobro! Ne bom o tem govoril. Hočem govoriti o eni minuti skupne molitve, molitve pred in po jedi. Ko pridejo skupaj, da opravijo sveto, neizogibno dolžnost, da jedo, ali se oče prekriža in moli?

Po jedi, ali se vsi dvignejo zahvalijo Boga za dobroto?

Štiri stene ne drže družine skupaj, niti jed trikrat na dan. Ne samo ob kruhu živi družina, ampak ob blagoslovu božjem.

Kakšen blagoslov naj pride na družino, ki se niti za eno minuto na dan ne priporoči Bogu?

Svetli žarki iz zgodovine katoliške cerkve.

Piše Rev. Smoley.

Besede mičejo, zgledi vlečejo.

Ta splošni, za posameznika in vesoljstvo veljavni pregovor skušnje in modrosti, je posebno velike važnosti za našo sveto vero. Iz njene zgodovine, iz tisočero in tisočero zgledov njenih plemenitih zastopnikov črpamo lahko obilico sile in moči v svoje izpopolnjevanje. Ako čutimo in opažamo pri vseh dogodkih te zgodovine brez izjeme — — pri malih kakor velikih — — od prvega početka krščanstva pa do današnjega dne, neprestano trpečo, čutečo, varujočo roko Božjega Ustanovnika; ako vidimo, kako je prišla cerkev iz milijonov in milijonov bojev, napadov in vsakovrstnega preganjanja kot zmagovalka; ako vidimo pri njenih članih kreposti in čednosti v najkrasnejšem cvetu, potem je naša navdušenost toliko večja. Naša ljubezen do cerkve v hrepenjenju in želji se razvname, da bi tudi i mi bili ali postali vredni sinovi te velike, od Boga varovane Matere, te največje dobrotnice človeškega rodu.

Iz prebogatega gradiva cerkveno-zgodovinskih dogodkov izbrati si hočemo samo najglavnejše, ki naj vplivajo na naše srce in na našega duha: da si okrepimo in utrdimo svojo sveto vero; da dobimo v njih orožje in moč proti našim nasprotnikom; in kar je glavna stvar: da bi nam ti dogodki bili zgled v posnemanju.

1. Jezus Kristus, ustanovnik cerkve.

Kar je za vsako poslopje temelj — podpore, stebri, — — to je za človeško družbo njen ustanovitelj: poštene, bogaboječi stariši n. pr. so temelj dobre, poštene družine.

Krščanstvo ima največjega in najplemenitejšega ustanovitelja, Jezusa Kristusa, Sina Vsemogočnega, Jezusa Kristusa, ki je sam Bog in Stvarnik, sam vsemogočen, sam nad vse dobrotljiv, sam neskončno pravičen.

Zlo je vladalo po vesoljnem svetu.

Vera v Boga, strah Božji je skoro povsod izginil. Hrepenenje po moči in oblasti, lakomnost, krivica, vsakovrstne pregrehe so gospodarile po svetu.

Ne samo "izvoljeno ljudstvo" Izraelci, tudi pogani so s hrepenenjem zrli v bodočnost in pričakovali Rešitelja, ki naj bi jih osvobodil duševnega trpljenja in duševnih muk.

In to hrepenenje človeštva je izpolnil usmiljeni, večni Bog. Ko je videl v svoji Modrosti, da je prišla "polnost časa", ko je priklopela beda, potreba Izraelcev do vrhunca, ko je bilo odvzeto "žezlo od Jude, tedaj je poslal svojega edinorojenega Sina na svet: tisoče in tisoče let težko pričakovanega, v vzvišenih poroštvih napovedanega Mesijo.

Bilo je l. 754 — ali po drugih zgodovinpiscih v l. 748 ali 741 po ustanovitvi mesta Rima — ko je bilo v Davidovem mestu, Betlehemu, rojeno božje dete. Njegova deviška Mati je bila iz kraljevega rodu Davidovega, in pri po postavi predpisanim obrezovanju je prejelo to dete ime Jezus. Tako je naročil od Boga poslani angelj. V prvih 30 letih svojega življenja je bilo Jezusovo življenje v Nazaretu skromno, tiho, ubožno; skupno s svojo Materjo in svojim rednikom Jožefom je živel in delal v svojem poklicu kot tesar. Pri tem se je pripravljaj pred Bogom za svoj nastop v javnosti, ki se je pričel v 30. letu njegove starosti.

Oznanjevalec pokore in prednik Janez Krstnik ga je naznanil svetu; Jezus Kristus se je izkazal v vsem dobrotnika človeškega rodu: učil je, opominjal je, svaril je, delal čudeže, dajal s svojim življenjem najlepši izgled.

Nov duh, je zavel mej ljudstvom po Njegovih naukih. Kmalu po svojem nastopu je ustanovil občino. Mnogo somišljenikov je zbiral okoli sebe. Dvanajst izmed teh je do-

ločil za svoje posebne učence, ki naj bi bili prvi v Njegovi novi občini.

Mnogokrat je s posebnim poudarkom in jasno govoril o "svojem kraljestvu". S krasnimi, duhovitimi parabolami, n. p. "goršičnem zrnu" ki zraste v drevo; o "kvasu" ki prešine testo, je pojasnjeval in razlagal je svoje bistvo in duha svojega "kraljestva."

Svoji občini je dal širšo podlago v vesoljnem človeštvu, ji dal skalnato podlago: ustanovil je vedno trajajočo družbo. Priporočil je svojim somišljenikom, naj jo razširjajo po celem svetu, naj izpolnjujejo Njegove zapovedi, naj ustanavljajo bratovska društva, druge cerkve in občine.

Ni pozabil dati svoji verni čredi poglavarja. Peter naj bi čuval nad čredo, on naj bi imel ključke od Njegovoga hleva.

In tej svoji družbi je dal posvečenje v najsvečanejšem trenutku Svojega delovanja — na predvečer Svoje smrti in Svojega trpljenja pri ustanovitvi Najsvetejšega Rešnjega Telesa. Tedaj je priporočil še enkrat svojo družbo: ustanovil je daritev "Nove Zaveze" in jo z ginjačimi, srce pretresujočimi besedami postavil na mesto daritev **stare Zaveze**.

In končno je zapečatil svojo novo ustanovitev s bridko smrtjo na lesu križa, in jo potrdil tretji dan s svojim vstajenjem od mrtvih.

2. Cerkev Jezusova in "izvoljeno ljudstvo."

Z nobenim narodom na svetu ni Bog ljubezniveje, ni bolj očetovsko Bog ravnal, kakor ravno z Izraelci. Vsak korak, vsako dejanje, vsak načrt Judov se je dovršil pod posebnim varstvom božjim. Naravni in nadnaravni dari, znamenja in čudeži so se vsipali iz Vsemogočne roke na "izvoljeno ljudstvo."

In vendar so bili ti ljubljenci Božji skrajno nehvaležni svojemu Gospodu in Dobrotniku. Nehvaležnost

in upornost v mislih in dejanjih; upornost, odpad od vere, preganjanje prerokov in voditeljev ljudstva — člen ob členu v dolgi verigi izraelskih zmot. Niti kaznujoča roka božja — lakota — ni mogla odvrniti nestalnega judovskega naroda od njegovih zmot, če tudi je po hudih neizgovornih pretakal bridke solze kesanja nad svojim odpadom od Boga.

In Vsemogočni je bil proti Judom vedno usmiljen, prizanesljiv. Odpuštil jim je nešteto krat; njegove otroke je vedno in vedno dvignil iz trpljenja in suženjstva. Ni jim odvzel njihovih priprav — naj bi namreč prevzeli kot izvoljeni na-

rod edinega pravega Boga vodstvo narodov; naj bi svetili z lučjo prave vere poganom v edinega, Boga, naj bi gojili v človeštvu hrepenenje v obljubljenega Odrešenika.

In Vsemogočni je poslal sina naravnost k "izvoljenemu ljudstvu". Tri leta je bil med njimi kot resnični, pravi, tako težko pričakovani Mesija; z ognjevitimi besedami je oznanjal svoj nauk; s svojim brezmadežnim življenjem je dokazal, da je poslan od Boga; s svojim blagoslovom in svojimi darovi pokazal jim je svojo ljubezen, s svojimi čudeži je dokazal svoje Božanstvo.

In "izvoljeno ljudstvo"?

(Dalje sledi.)

boju in se ločili s tega sveta v miru z Bogom.

3.) Veliko veselje. Sveti Ciril jeruzalemski pravi "Devote bodo imele svoj delež z Marijo." Kakšen delež ima Marija? "Marija si je izvolila najboljši del, ki ji ne bo odvzet."

Najboljši del je v nebesih, "nad vse mere je večna slava," lepota, katera "oko ni videlo, uho ne slišalo, niti občutilo človeško srce."

4.) Za vedno. "Dedščina, ki se ne pokvari, ki ne ovane." "To je obljuba, kar nam je obljubil, večno življenje!"

Ta Marijin delež bo tudi tvoj delež, če živiš kot zvest Marijin otrok. Dovoljeno ti bo hoditi z Marijo po nebeškem vrtu in gledati Boga, kakoršen je.

Kdo bi si ne želel tega veselja? Zvest Marijin otrok ga bo dosegel. Pravega veselja ni na tem svetu. Zato posnemaj Marijo v njeni čednosti, da se vdeležiš njene slave. Marija pa naj varuje svoje otroke, ki so se zatekli pod njeno materino varstvo in naj jih pripelje v nebeško domovino.

Plačilo Marijinim otrokom.

Rev. J. Plaznik.

Marijin otrok sme veliko upati od Boga.

Velike milosti. Marija deli božje milosti. Marija je čudoviti stolp Davidov, ki nas brani v vseh nevarnostih. Zato lahko prejmemo zveličanje po njenih rokah. Posebno deli Marija milosti svojim otrokom. Daj jim posebno:

1.) Moč v težavah. Težave, ki jih moramo prestati, so težke in pogoste. Sveti Avguštín pravi: "Izmed vseh bojev v življenju so boji za čistost najtežji. Marija deli zmago svojim otrokom v največjih skušnjavah. Sveti Janez Damaščan pravi: "Tvoje ime, Mati Zveličarjeva, je moj ščit, tvoja pomoč moje orožje, tvoja pomoč moj meč." Brezštevilne device so premagale krutega sovražnika s pomočjo nebeške varhinje.

2.) Moč v smrtnih težavah. Ob smrtni uri zadnjič in najstrašnejše napade sovražnik našega Zveličarja trepetajoče duše. To bo najhujši boj. Kraljica milosti ne zapusti svojih otrok. Sveta cerkev uči, da Marija pomaga umirajočim. Za to milost prosimo vselej, kadar molimo: Češćena Marija. Sveti Antonin pi-

še: "Vsi sovražniki beže od unira-jočega, ko se prikaže nebeška kraljica." Večkrat se je že zgodilo, da se je Marija vidno prikazala svetim otrokom ob smrtni uri in z njimi govorila sladke in tolažljive besede. Četudi skoraj ne smemo pričakovati te izredne milosti, vendar nas bo Marija blagoslavljalala iz nebeških višav, da bomo zmagali v zadnjem

NAŠI NOVI DOSMRTNI NAROČNIK.

- 125 Mrs. Antonija Požun
Johnstown, Pa.
- 126 Mr. John Aach
McKeesport, Pa.
- 127 Mrs. Antonija Hudales
Milwaukee, Wis.
- 128 Mrs. Maria Ovník
La Salle, Ill.
- 129 Mrs. Barbara Nemanich
Johnstown, Pa.
- 130 Mr. Frank Klink
Virginia, Minn.

KRASNA MISELJ.

Pod tem naslovom smo priobčili pred nekaj tedni krasni članek izpod peresa naše slovenske rodoljubkinje Mrs. Bevec iz Cannonsburga, da bi ameriški Slovenci pomagali stari domovini z dobro katoliško propagando, da naj bi ameriški Slovenci naročevali "Ave Maria" in "Edinost" in jo pošiljali vsak v svojo rodno vas.

Ta članek je našel ugodni odmev. Od vseh strani nas vprašujejo rojaki za znižane cene za več iztisov.

Do sedaj je naročila za župnijo Št. Peter pri Novem mestu je naročila Mrs. Bevec "Ave Maria" po 50 iztisov in "Edinosti" po 50 iztisov.

Več naročil pride!

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888

A. M. KAPSA

Slovcem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Splošna tonika.

Nihče ne bo oporekal izjave, da je splošno zdravje odvisno največ od pravilne prebave. Če je prebava slaba, počasna ali nezadostna, se razvijejo druge bolezni. Vsakdo izmed nas bi moral torej biti oprezen in gledati, da je prebava redna.

Severa's Balsam of Life

(Severov Življenski balsam) je zaželjena tonika, ki je znana, da deluje najuspešnejše. Ta balsam je splošni stimulant in je dokazal svojo vrednost v zdravljenju neprebrave, dispepsije, pomanjkanje teka, navade zabasanja in splošno hira-joče stanje. Cena 85 centov in 4c davka. Naprodaj v vseh lekarnah.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom ri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, Ney York
Telefon, 5985 Barclay.

FRANCIS D. NEMECEK

FOTOGRAF

Se priporoča Slovcem

1439 W. 18th St. Chicago, Ill.

Telephone: Canal 2534

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti svoje sorodnike iz stare domovine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR
slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:

"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK
veliko stori za "Ave Maria" in "Edinost". On je zastopnik za ta dva lista. Rojaki, ali ne mislite, da tak mož zasluži, da kupujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval
Zanesljiva in točna postrežba
6107 St. Clair Ave.
CLEVELAND, OHIO.

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10- ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays
248 E. 72nd STREET, NEW YORK CITY.

Za vse Ljudi in za Vse Slučaje

Gotovo je, da imam največje projadalne in najbolj založene z različnim blagom, za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, lino-
leum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI." —
Trije ambulančni in polniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

ANTON GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK

6127 ST. CLAIR AVENUE.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega vspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco

1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za za-
prtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega sistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začu-
den čutil blagodejen upljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

